

Forslag til

Lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, lov om social service og lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet (Forenkling og præcisering af regler om finansiering, mellemkommunal refusion og satsregulering m.v.)

§ 1

I lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. lovbekendtgørelse nr. 1555 af 2. november 2020 som ændret ved § 5 i lov nr. 2189 af 29. december 2020, § 3 i lov nr. 2190 af 29. december 2020 og § 4 i lov nr. 465 af 20. marts 2021, foretages følgende ændringer:

- 1.** I § 2, stk. 3, udgår »og på ældreområdet efter forhandling med social- og ældreministeren«.
- 2.** I § 9 c, stk. 1, 1. pkt., udgår »lov om social service,« og efter »lov om en aktiv beskæftigelsesindsats,« indsættes: »lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v.,«.
- 3.** § 9 c, stk. 1, 2. pkt., ophæves.
- 4.** I § 9 c, stk. 2 og 3, indsættes efter »refusion«: »for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1,«.
- 5.** I § 9 c, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »refusion«: »for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1, og efter lov om social service«.
- 6.** I § 9 c, stk. 4, indsættes som 3. pkt.:
»Bliver en ung, for hvem der er iværksat foranstaltninger efter § 76, stk. 3, i lov om social service, visiteret til en kommune efter integrationslovens § 10, ydes refusion efter 1. pkt. dog af denne kommune.«
- 7.** I § 9 c, stk. 5, ændres »efter stk. 1« til: »for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1, og efter lov om social service«.
- 8.** I § 9 c, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »refusion«: »for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1, og efter lov om social service«.
- 9.** I § 9 c, stk. 6, 2. pkt. udgår »ligeledes« og »efter stk. 1« ændres til: »for udgifter efter lov om social service«.
- 10.** I § 9 c, stk. 12, 1. pkt., indsættes efter »stk. 1«: », og efter lov om social service«.
- 11.** I § 37 a, stk. 3, udgår »udpeget efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer«, og der indsættes efter 1. pkt.:
»Medlemmerne fra handicaporganisationerne udpeges efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer, idet kommunalbestyrelsen dog kan vælge at udpege et antal medlemmer, der ikke må overstige antallet af medlemmer, der udpeges efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer, fra lokale handicaporganisationer i kommunen.«
- 12.** I § 37 a, stk. 4, ændres »og« til: »,« og efter »sammensætning« indsættes: », afholdelse af udgifter og honorering«.

13. I § 55, stk. 2, indsættes efter nr. 6 som nyt nummer:

»7) Sager, som Ankestyrelsen beslutter at tage op af egen drift efter § 65 i lov om social service.«
Nr. 7 bliver herefter nr. 8.

14. I § 73, stk. 1, nr. 2, udgår »om børn og unge-udvalgets beslutninger« og der indsættes som nr. 3:

»3) Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser, som kan indbringes for Ankestyrelsen efter § 55, stk. 2, i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet.«

15. I § 74 udgår »og social- og ældreministeren«.

16. I § 77 ændres »Social- og Ældreministeriet,« til »Social- og Ældreministeriet og«, og »og Social- og Ældreministeriet« udgår.

17. I § 80, stk. 2, 2. pkt., ændres »§ 52 c, stk. 2, og § 59 a, stk. 3« til: »§ 52 c, stk. 1, og § 59 a, stk. 2«.

18. I § 80, stk. 2, indsættes som 3. pkt.:

»Endelig skal udvalget rådgive Ankestyrelsen om behovet for opfølgning på Ankestyrelsens undersøgelser efter § 76 af kommunernes praksis og om generel formidling af og vejledning om Ankestyrelsens praksis.«

19. I § 87, stk. 2, ændres »og« til: »,« og efter »opgaver« indsættes: »og honorering«.

§ 2

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 1287 af 28. august 2020, som ændret ved lov nr. 1060 af 30. juni 2020 og lov nr. 2216 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 32 a, stk. 6, 2. pkt., ændres »500.000 kr.« til: »658.784 kr. (2021-niveau)«.

2. I § 41, stk. 3, 1. pkt., ændres »4.596 kr.« til: »5.145 kr.« og »(2015-niveau)« til: »(2021-niveau)«.

3. I § 42, stk. 3, 1. pkt., ændres »31.936 kr.« til: »32.671 kr. (2021-niveau)«.

4. I § 45, stk. 5, 1. pkt., og § 97, stk. 7, 1. pkt., ændres »663 kr.« til: »937 kr. (2021-niveau)«.

5. I § 55, stk. 4, 2. pkt., ændres »174 kr.« til: »193 kr.«, »186 kr.« til: »206 kr.« og »(2016-niveau)« til: »(2021-niveau)«.

6. I § 55, stk. 4, 3. pkt., ændres »162 kr.« til: »177 kr.« og »(2016-niveau)« til: »(2021-niveau)«.

7. I § 100, stk. 3, ændres »6408 kr.« til: » 6.804 kr. (2021-niveau)«, »534 kr.« til: » 567 kr. (2021-niveau)«, »1.000 kr.« til: » 1.061 kr. (2021-niveau)«, »534 kr.-1.500 kr.« til: » 567 kr.- 1.592 kr. (2021-niveau)«, »2.000 kr.« til: » 2.123 kr. (2021-niveau)«, »1.501 kr.-2.500 kr.« til: » 1.593 kr.- 2.653 kr. (2021-niveau)«, og »2.500 kr.« til: » 2.654 kr. (2021-niveau)«.

8. I § 114, stk. 2, ændres »187.000 kr.« til: »199.000 kr. (2021-niveau)«.

9. I § 120, stk. 2, 1. pkt., ændres »11.609 kr.« til: »16.440 kr. (2021-niveau)«.

10. I § 174, stk. 3, indsættes efter »efter loven«: »og hvilken sundhedsfaglig behandling efter sundhedsloven«.

11. I § 176, stk. 1, 1. pkt., ændres »830.000 kr. årligt (2020-niveau)« til: »850.000 kr. årligt (2021-niveau)«, i 2. pkt. ændres »1.630.000 kr. årligt (2020-niveau)« til: »1.660.000 kr. årligt (2021-niveau)« og i 3. pkt. ændres »2.050.000 kr. årligt (2020-niveau)« til: »2.090.000 kr. årligt (2021-niveau)«.

12. I § 176, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»I udgifterne efter 1. pkt. indgår kommunens udgifter til foranstaltninger efter § 13, stk. 1, nr. 3-9, og §§ 14-17 og 32 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet.«

13. I § 182, stk. 1, 2. pkt., § 182, stk. 2, 2. pkt., § 182, stk. 3, 2. pkt., § 182, stk. 4, 2. pkt., § 182, stk. 5, 2. pkt., § 182, stk. 7, 2. pkt., og § 182, stk. 9, 2. pkt., ændres »Beløbet« til: »Det beløb, der fremkommer efter regulering,«.

14. I § 182, stk. 1, 3. pkt., ændres »2016« til: »2022«.

15. I § 182, stk. 2, 3. pkt., ændres »2009« til: »2022«.

16. I § 182, stk. 3, 3. pkt., ændres »2021« til: »2022«.

17. I § 182, stk. 4, 3. pkt., og § 182, stk. 9, 3. pkt., ændres »2006« til: »2022«.

18. I § 182, stk. 5, 3. pkt., ændres »2017« til: »2022«.

19. I § 182, stk. 6, 2. pkt., og § 182, stk. 11, 2. pkt., ændres »Beløbene« til: »De beløb, der fremkommer efter regulering,«.

20. I § 182, stk. 6, 3. pkt., ændres »2019« til: »2022«.

21. I § 182, stk. 7, indsættes som 3. pkt.:

»Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2022.«

22. I § 182, stk. 11, 1. pkt., ændres »2013« til: »2022«.

Justitsministeriet

§ 3

I lov nr. 1705 af 17. december 2018 om bekæmpelse af ungdomskriminalitet foretages følgende ændring:

1. Efter § 54 indsættes:

»**§ 54 a.** Kommunen afholder endeligt udgifter til foranstaltninger iværksat i henhold til afgørelser truffet efter denne lov.

Stk. 2. Social- og ældreministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler om betaling for ophold i delvis lukkede døgninstitutioner, delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, når opholdet sker i henhold til en afgørelse truffet af Ungdomskriminalitetsnævnet, jf. §§ 15-17.«

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2022.

Stk. 2. § 176, stk. 2, i lov om social service, som ændret ved denne lovs § 2, nr. 12, finder anvendelse for afgørelser truffet den 1. januar 2021 eller senere. For afgørelser truffet i perioden fra den 1. januar 2019 til og

med den 31. december 2020 finder reglerne i § 176 a som affattet ved § 1, nr. 7, i lov nr. 596 af 18. juni 2012 anvendelse.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget indeholder for det første forslag om, at social- og ældreministeren gives mulighed for at fastsætte regler om, at tilbud efter lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 1287 af 28. august 2020 som senest ændret ved lov nr. 823 af 7. maj 2021 (serviceloven), kan indregne udgifter til visse former for sundhedsfaglig behandling, der ydes som led i opholdet på tilbuddet i beregningen af taksterne for tilbuddet. Dette er ikke muligt efter gældende ret, og udgifterne til sådanne ydelser vil derfor skulle afholdes af den kommune, der efter reglerne i sundhedsloven er ansvarlig herfor. De gældende regler om takstfinansiering i serviceloven kan derfor udgøre en barriere for, at kommunerne opretter specialiserede tilbud, hvis kommunerne ikke kan anvende alle pladserne til egne borgere.

Lovforslaget indeholder for det andet forslag til tekniske ændringer af reglerne i § 9 c i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. lovbekendtgørelse nr. 1555 af 2. november 2020 som senest ændret ved § 4 i lov nr. 465 af 20. marts 2021 (retssikkerhedsloven), om mellemkommunal refusion. De foreslåede ændringer vil ikke medføre ændringer i, hvornår en kommune har ret til mellemkommunal refusion, herunder hverken på Social- og Ældreministeriets eller Beskæftigelsesministeriets område. Formålet med de foreslåede ændringer er derimod på de dele af reglerne, der vedrører Social- og Ældreministeriet, at gennemføre konsekvensændringer i bestemmelsen, som ikke blev gennemført ved indførelsen af sammenhæng i serviceloven mellem visitationskompetencen og finansieringsansvaret med lov nr. 550 af 26. maj 2010 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde) samt ved indførelsen af sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar for børn anbragt uden for hjemmet med lov nr. 397 af 28. maj 2005 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Selvstændig handlekommune for anbragte børn samt høring og inddragelse af børn i sagsbehandlingen). De manglende konsekvensændringer har dels givet anledning til tvivl i fortolkningen af reglerne om mellemkommunal refusion og forholdet til reglerne om visitationskompetence, dels givet et urigtigt indtryk på det sociale område af at den kommune, hvor et tilbud er beliggende, i alle tilfælde pålægges udgifter i forbindelse med borgernes ophold på tilbuddet, som efterfølgende skal dækkes via mellemkommunal refusion.

For det tredje indeholder lovforslaget forslag om en præcisering af beskrivelsen af opgaverne for Det Rådgivende Praksisudvalg i Ankestyrelsen.

For det fjerde indeholder lovforslaget et forslag om tydeliggørelse af udpegningen af medlemmer til handicaprådene i kommunerne fra Danske Handicaporganisationer og lokale handicaporganisationer.

For det femte indeholder lovforslaget forslag om tydeliggørelse af bemyndigelserne til social- og ældreministeren til at fastsætte regler om honoreringen af medlemmerne af henholdsvis handicaprådene og Det Centrale Handicapråd.

For det sjette indeholder lovforslaget forslag om tekniske ændringer af satsreguleringsbestemmelserne i serviceloven.

For det syvende indeholder lovforslaget forslag om rettelser af fejl og uhensigtsmæssigheder i samspillet mellem lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og den socialretlige lovgivning.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Indregning af udgifter til sundhedsfaglig behandling i beregningen af takster for tilbud efter serviceloven

2.1.1. Gældende ret

De gældende regler om fastsættelse af takster for ydelser og tilbud efter serviceloven fremgår af § 174 i serviceloven. Efter servicelovens § 174, stk. 1, 1. pkt., fastsætter den kommunale, regionale eller private leverandør vejledende takster for ydelser og tilbud efter serviceloven, dog inden for de regler som social- og ældreministeren fastsætter med hjemmel i § 174, stk. 3. Efter § 174, stk. 1, 2. pkt., fastsættes taksterne på baggrund af samtlige budgetterede, direkte og indirekte langsigtede omkostninger ved levering af ydelsen eller drift af tilbuddet. Efter § 174, stk. 3, fastsætter social- og ældreministeren regler om takstberegningen, herunder om grundlaget for beregningen, om hvilke ydelser og tilbud efter loven der er omfattet af bestemmelsen i § 174, stk. 1, om takster. Social- og ældreministeren fastsætter også efter bestemmelsen regler om, hvornår bestemmelsen i § 174, stk. 1, om takster kan fraviges.

Bestemmelsen i § 174, stk. 3, er anvendt til at fastsætte regler i bekendtgørelse nr. 1017 af 19. august 2017 om finansiering af visse ydelser og tilbud efter lov om social service samt betaling for unges ophold i Kriminalforsorgens institutioner (finansieringsbekendtgørelsen). I finansieringsbekendtgørelsen er der bl.a. fastsat regler om, hvilke omkostninger der indgår i grundlaget for beregningen af takster. Det er bl.a. fastsat, at som beregningsgrundlag ved fastsættelse af takster efter § 174, stk. 3, i serviceloven anvendes de samlede langsigtede gennemsnitsindtægter og -omkostninger ved levering af ydelser efter serviceloven eller drift af tilbud efter serviceloven. Følgende indtægts- og omkostningstyper indgår således i beregningsgrundlaget: 1) almindelige indtægter, herunder indtægter fra salg af producerede ydelser, 2) alle direkte og indirekte driftsomkostninger, f.eks. personaleomkostninger, borgerrelaterede udgifter, administrationsomkostninger, omkostninger til kompetenceudvikling, ejendomsomkostninger, afskrivninger og forrentning af kapital, 3) andelen af eventuel central ledelse og administration fastsat som de faktiske omkostninger eller som en fast procent af et tilbuds øvrige budget, 4) udgifter forbundet med tilsyn og 5) indregnet over- eller underskud efter reglerne i finansieringsbekendtgørelsens §§ 3-7. For kvindekrisecentre og forsorgshjem efter §§ 109 og 110 i serviceloven, indgår i beregningsgrundlaget endvidere: 1) omkostninger ved ophold for danske statsborgere, hvis den tidligere opholdskommune ikke kan findes, og 2) omkostninger ved ophold for udenlandske statsborgere, hvis der ikke kan findes en dansk hjemkommune. Bortset fra takster for ophold på kvindekrisecentre og forsorgshjem efter servicelovens §§ 109 og 110 er taksterne vejledende og ligger til grund for den konkrete aftale mellem tilbuddet og handlekommune om ydelse og pris. Tilbuddet skal offentliggøre de vejledende takster på Tilbudsportalen.

Der er ikke efter gældende ret hjemmel til at lade udgifter til sundhedsfaglig behandling indgå i beregningsgrundlaget.

2.1.2. Sundhedsministeriets og Social- og Ældreministeriets overvejelser

Da udgifter til visse former for sundhedsfaglig behandling, der ydes som led i opholdet på tilbud efter serviceloven, efter gældende ret ikke kan indgå i beregningen af taksterne for tilbuddet, vil udgifterne til disse ydelser skulle afholdes af den kommune, der efter reglerne i sundhedsloven er ansvarlig herfor. De gældende regler om takstfinansiering i serviceloven kan derfor efter Sundhedsministeriets og Social- og Ældreministeriets opfattelse udgøre en barriere for, at kommunerne opretter specialiserede tilbud, hvis kommunerne ikke kan anvende alle pladserne til egne borgere.

Dette kan efter ministeriernes opfattelse medføre den u hensigtsmæssige konsekvens, at kommuner, der opretter et specialiseret tilbud efter serviceloven inden for kommunegrænsen, belastes uforholdsmæssigt økonomisk i form af at have betalingsforpligtelsen for sundhedsydelser for borgere, der er visiteret til tilbuddet af en anden kommune.

Det vil på den baggrund efter Sundhedsministeriets og Social- og Ældreministeriets opfattelse være hensigtsmæssigt at ændre de gældende regler, så tilbuddene kan indregne omkostninger til varetagelse af visse former for sundhedsfaglig behandling i de takster, der beregnes efter servicelovens § 174, stk. 1.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre den gældende bemyndigelsesbestemmelse i servicelovens § 174, stk. 3, så social- og ældreministeren vil få mulighed for at fastsætte regler om, at udgifter til sundhedsfaglig behandling efter sundhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 903 af 26. august 2018 som senest ændret ved lov nr. 292 af 27. februar 2021, kan indregnes i taksterne for tilbud efter serviceloven.

Sundhedsfaglig behandling skal forstås i overensstemmelse med sundhedslovens § 5 og omfatter undersøgelse, diagnosticering, sygdomsbehandling, fødselshjælp, genoptræning, sundhedsfaglig pleje samt forebyggelse og sundhedsfremme i forhold til den enkelte patient.

Det forventes, at bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler om, at omkostninger til visse former for sundhedsfaglig behandling, der ydes af tilbuddet til borgere som led i opholdet på tilbuddet kan indregnes i taksten for tilbuddet efter servicelovens § 174, stk. 1. Det vil således alene være sundhedsfaglig behandling, der ydes af tilbuddet selv, der vil skulle indregnes.

Bemyndigelsen forventes ikke anvendt til at fastsætte regler om, at udgifter til kommunale sundhedsydelser (behandlinger), der ydes efter sundhedsloven kan indregnes i taksterne for tilbud efter serviceloven. Sådanne udgifter, der altså ikke vil kunne indregnes, vil bl.a. være udgifter til hjemmesygeplejeydelser efter sundhedsloven § 138, forebyggende ydelser efter sundhedsloven §§ 120-123, kommunale børne- og ungdomstandpleje efter sundhedsloven §§ 127 og 129, tandpleje efter sundhedsloven §§ 131, 133, 134 a og 135, genoptræningsydelser efter sundhedsloven § 140, fysioterapiydelser m.v. efter sundhedsloven §§ 140 a og 140 b, behandling for alkoholmisbrug efter sundhedsloven § 141, lægelig stofmisbrugsbehandling efter sundhedsloven § 142, befordringsgodtgørelse efter sundhedsloven § 170 og befordring i forbindelse med genoptræning efter sundhedslovens § 140 og § 168, stk. 1. Baggrunden herfor er, at taksten for tilbuddet bør afspejle den hjælp, støtte og behandling, som tilbuddet yder til borgeren.

2.2. Mellemkommunal refusion på socialområdet

2.2.1. Gældende ret

Reglerne om mellemkommunal refusion for kommunernes udgifter på socialområdet er reguleret i § 9 c i retssikkerhedsloven. Det fremgår af § 9 c, stk. 1, at en opholdskommune har ret til at få dækket sin andel af udgifterne til hjælp efter en række love, herunder serviceloven, efter bestemmelsens stk. 2-6. Af bestemmelsens stk. 2 fremgår, at der er adgang til mellemkommunal refusion for opholdskommunen, når den tidligere kommune eller en anden offentlig myndighed har medvirket til, at en person får ophold i en række nærmere specificerede botilbud m.v., herunder midlertidige og længerevarende botilbud efter §§ 107 og 108 i serviceloven, kvindekrisecentre efter § 109 i serviceloven og forsorgshjem efter § 110 i serviceloven.

Med lov nr. 550 af 26. maj 2010 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde) gennemførtes pr. 1. august 2010 en række ændringer, der medførte sammenhæng mellem, hvilken kommune der visiterer en borger til ydelser efter serviceloven, og hvilken kommune der betaler for ydelsen. Det blev med ændringerne som altovervejende hovedregel den samme kommune, der visiterer og har finansieringsansvaret. Tilsvarende trådte allerede i kraft den 1. juli 2003 for børn anbragt uden for hjemmet med lov nr. 397 af 28. maj 2003 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Selvstændig handlekommune for anbragte børn samt høring og inddragelse af børn i sagsbehandlingen). De to lovændringer om sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar har som udgangspunkt overflødiggjort reglerne om

mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven. Der blev dog ikke med de to lovændringer gennemført ændringer af reglerne om mellemkommunal refusion.

Der er uanset indførelsen af sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det sociale område med lov nr. 550 af 26. maj 2010 og lov nr. 397 af 28. maj 2003 enkelte tilfælde, hvor der fortsat ikke er sammenfald mellem den kommune, der visiterer borgeren til en ydelse efter serviceloven, og den kommune, der betaler for ydelsen. I disse tilfælde sker der fortsat mellemkommunal refusion af udgifter på socialområdet med hjemmel i § 9 c i retssikkerhedsloven. Det drejer sig om følgende tilfælde: 1) Sager hvor en kommune i forbindelse med ikrafttrædelsen den 1. august 2010 af lov nr. 550 af 26. maj 2010 har truffet afgørelse om ikke at overtage handlepligten over for en borger. 2) Sager om efterværn efter § 76, stk. 3, i serviceloven. Mellemkommunal refusion i disse sager er særskilt reguleret i § 9 c, stk. 4, i retssikkerhedsloven. 3) Sager hvor borgeren anvender sin ret til frit valg efter § 108, stk. 2, og § 192 i serviceloven, § 58 a i lov om almene boliger m.v. (almenboligloven) eller lov om friplejeboliger til at flytte til et tilsvarende tilbud i en anden kommune. Når en borger anvender reglerne om frit valg, finder bestemmelsen i § 9, stk. 7, i retssikkerhedsloven om handlekommune ikke anvendelse, og det bliver derfor den kommune, hvor borgeren bor, der skal visitere borgeren til ydelser efter serviceloven. Mellemkommunal refusion i disse sager er særskilt reguleret i § 9 c, stk. 5, i retssikkerhedsloven. 4) Sager hvor en kommune, hvor borgeren tidligere havde ophold, burde have ydet hjælp. Mellemkommunal refusion i disse sager er særskilt reguleret i § 9 c, stk. 6, i retssikkerhedsloven. 5) Sager hvor mellemkommunal refusion er aftalt mellem kommuner. Refusionen i disse sager er særskilt reguleret i § 9 c, stk. 12, i retssikkerhedsloven.

2.2.2. Social- og Ældreministeriets overvejelser

Det fremgår umiddelbart af § 9 c i retssikkerhedsloven, at der er mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven ved en borgers ophold på bl.a. botilbud i en anden kommune end den visiterende kommune. Der har dog siden 1. august 2010, hvor reglerne om sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på socialområdet trådte i kraft og på området for anbragte børn siden 1. juli 2003, kun været ganske få situationer, hvor der i praksis sker mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven. At bestemmelsens ordlyd er meget bredere end det faktiske anvendelsesområde giver anledning til misforståelser og uklarhed bl.a. i kommunerne. Samtidigt bidrager bestemmelsen til et indtryk af, at der følger en række forpligtelser, herunder levering af ydelser og administration, med til at have et botilbud m.v. beliggende i en kommune, hvor borgere fra andre kommuner har ophold. Dette kan dels have en u hensigtsmæssig afskrækkende effekt, dels er det ikke i overensstemmelse med virkeligheden.

Social- og Ældreministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at bestemmelsen i § 9 c i retssikkerhedsloven om mellemkommunal refusion kommer til at afspejle, hvornår mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven er relevant henset til reglerne om sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar. Samtidigt findes det hensigtsmæssigt med henblik på at undgå tvivl, at de situationer, hvor der i praksis sker mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven, fremgår eksplicit af bestemmelsen.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås, at den brede henvisning i § 9 c, stk. 1, i retssikkerhedsloven til, at der er mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven i de situationer, der fremgår af § 9 c, stk. 2-6, i retssikkerhedsloven udgår. Det foreslås i stedet, at det af de enkelte bestemmelser i § 9 c kommer til at fremgå eksplicit, i hvilke situationer der er mellemkommunal refusion efter serviceloven.

Det foreslås således, at der indsættes henvisninger i § 9 c, stk. 4-6 og 12, til, at i situationer omfattet af de pågældende bestemmelser kan der også ske mellemkommunal refusion af udgifter efter serviceloven. De nævnte bestemmelser omfatter efterværn (stk. 4), brug af fritvalgsordning (stk. 5), sager, hvor den kommune, borgeren tidligere havde ophold i, burde have ydet hjælp (stk. 6), og tilfælde hvor to kommuner selv har aftalt, at der skal være mellemkommunal refusion (stk. 12). Der findes ikke at være behov for

regulering af tilfælde, hvor en kommune i forbindelse med ikrafttrædelsen den 1. august 2010 af lov nr. 550 af 26. maj 2010 har truffet afgørelse om ikke at overtage handlepligten over for en borger, idet disse situationer er reguleret ved lov nr. 550 af 26. maj 2010.

De foreslåede ændringer medfører ikke ændringer i reguleringen af mellemkommunal refusion på Beskæftigelsesministeriets område.

2.3. Det Rådgivende Praksisudvalgs opgaver

2.3.1. Gældende ret

Efter § 80 i retssikkerhedsloven nedsætter Ankestyrelsen et centralt rådgivende udvalg til støtte for sin indsats med at koordinere praksis. Ankestyrelsens praksiskoordinerende opgave fremgår af § 76 i retssikkerhedsloven, heraf fremgår at Ankestyrelsen har pligt til på landsplan at koordinere, at afgørelser, som kan indbringes for Ankestyrelsen eller Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg, træffes i overensstemmelse med lovgivningen. Det fremgår videre, at Ankestyrelsen følger praksis i kommunerne og jobcentrene og vejleder om praksis.

Det Rådgivende Praksisudvalgs opgaver er nærmere beskrevet i lovens § 80, stk. 2. Heraf fremgår det, at udvalget har til opgave at følge og rådgive Ankestyrelsen om den koordinering af praksis, som Ankestyrelsen har pligt til at foretage. Udvalget skal desuden rådgive Ankestyrelsen om kriterier for udvælgelse af de klagesager, der kan udtages til behandling med deltagelse af beskikkede medlemmer efter lovens § 52 c, stk. 2, og § 59 a, stk. 3.

2.3.2. Social- og Ældreministeriets overvejelser

Opgaverne for Det Rådgivende Praksisudvalg i Ankestyrelsen blev pr. 1. juli 2013 udvidet med ikrafttrædelsen af lov nr. 493 af 21. maj 2013 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats og forskellige andre love (Forenkling af klagestrukturen på det sociale og beskæftigelsesmæssige område). Det fremgår således af forarbejderne til § 80, stk. 2, jf. Folketingstidende 2011-12, A, L 158 som fremsat, side 25, at udvalgets opgaver udvides til tillige at omfatte følgende områder: 1) Visitationskriterier for udvælgelsen af de sager, hvor afgørelsen skal træffes med deltagelse af beskikkede medlemmer. 2) Behov for særlige indsatsområder på baggrund af gennemførte kvalitetsmålinger af de kommunale afgørelser, som Ankestyrelsen behandler som ankeinstans. 3) Generel formidling og vejledning af Ankestyrelsens praksis. Af lovbestemmelsen ordlyd kom dog i lighed med den gældende bestemmelse alene til at fremgå, at udvalget har til opgave at følge og rådgive Ankestyrelsen om den koordinering af praksis, som Ankestyrelsen har pligt til at foretage, samt rådgive Ankestyrelsen om kriterier for udvælgelse af de klagesager, der kan udtages til behandling med deltagelse af beskikkede medlemmer.

Opgaverne for Det Rådgivende Praksisudvalg var indtil den 14. juni 2021 præciseret i bekendtgørelse om retssikkerhed og administration på det sociale område (retssikkerhedsbekendtgørelsen). Det fremgik således af bekendtgørelsen, at udvalget har til opgave at følge og rådgive Ankestyrelsen om koordineringen af praksis i kommunerne, herunder at rådgive Ankestyrelsen om 1) visitationskriterier for udvælgelsen af sager, hvor afgørelsen skal træffes med medvirken af beskikkede medlemmer, jf. § 52 c, stk. 2, og § 59 a, stk. 3, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, 2) behovet for opfølgning på baggrund af gennemførte undersøgelser af de kommunale afgørelser på områder, hvor Ankestyrelsen er ankeinstans, og 3) generel formidling af og vejledning om Ankestyrelsens praksis.

I forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelse nr. xx af xx om retssikkerhed og administration på det sociale område, der trådte i kraft den 14. juni 2021 blev det afklaret, at der ikke var tilstrækkeligt hjemmelsgrundlag til at fastsætte disse bestemmelser i bekendtgørelsen.

Social- og Ældreministeriet finder, at Det Rådgivende Praksisudvalg i overensstemmelse med forarbejderne til § 80 i retssikkerhedsloven og praksis også bør varetage opgaven med at rådgive Ankestyrelsen om behovet for opfølgning på Ankestyrelsens undersøgelser af kommunernes praksis samt om generel formidling af og vejledning om Ankestyrelsens praksis. Dette bør således fremgå af loven.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det i § 80 i retssikkerhedsloven indsættes, at Det Rådgivende Praksisudvalg i Ankestyrelsen i lighed med praksis også har til opgave at rådgive Ankestyrelsen om behovet for opfølgning på Ankestyrelsens undersøgelser af kommunernes praksis samt om generel formidling af og vejledning om Ankestyrelsens praksis.

2.4. Sammensætningen af handicaprådene

2.4.1. Gældende ret

Efter § 37 a i retssikkerhedsloven nedsætter kommunalbestyrelsen et handicapråd i hver kommune. Handicaprådet skal rådgive kommunalbestyrelsen i handicappolitiske spørgsmål og formidle synspunkter mellem borgerne og kommunalbestyrelsen om lokalpolitiske spørgsmål, der vedrører mennesker med handicap. Efter § 37 a, stk. 3, sammensættes handicaprådet af 3-7 medlemmer fra handicaporganisationerne i kommunen udpeget efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer og 3-7 medlemmer udpeget af kommunalbestyrelsen, heraf et antal af dens medlemmer.

Efter § 37 a, stk. 4, kan social- og ældreministeren fastsætte nærmere regler om handicaprådets sammensætning. Denne bemyndigelse er anvendt til at fastsætte regler i bekendtgørelse nr. xx af xx om råd på det sociale område. Det fremgår af § 1, stk. 1, i denne bekendtgørelse, at handicaprådet skal sammensættes således, at medlemmerne repræsenterer forskellige handicapgrupper og forskellige sektorer i kommunen, herunder både voksne og børn med handicap. Det fremgår af § 1, stk. 5, at kommunalbestyrelsen beslutter, om lokale handicaporganisationer eller grupperinger uden for Danske Handicaporganisationer skal være repræsenteret i handicaprådet blandt de 3-7 medlemmer fra handicaporganisationerne i kommunen. Det fremgår videre, at antallet af medlemmer, som repræsenterer lokale handicaporganisationer eller grupperinger, ikke kan overstige antallet af medlemmer, som er udpeget efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer.

2.4.2. Social- og Ældreministeriets overvejelser

Bestemmelsen i § 37 a i retssikkerhedsloven om handicaprådene blev indsat i retssikkerhedsloven med lov nr. 574 af 25. juni 2005 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og andre love og om ophævelse af lov om udlægning af åndssvageforsorgen og den øvrige særforsorg m.v. og lov om gennemførelse af visse tjenestemandsmæssige og pensionsmæssige forhold m.v. i forbindelse med gennemførelse af lov nr. 333 af 19. juni 1974 om social bistand (Konsekvensrettelser på det sociale område som følge af kommunalreformen). Det fremgår af forarbejderne til § 37 a, stk. 3, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 2189, at afhængig af lokale forhold vil handicaprådet udover medlemmer fra kommunalbestyrelsen og forvaltningerne kunne bestå af 3-5 medlemmer, der udpeges efter indstilling fra handicaporganisationerne i kommunen. Det fremgår videre, at udpegningen af medlemmer fra handicaporganisationerne sker efter indstilling fra De Samvirkende Invalideorganisationer med en bred repræsentation blandt organisationens medlemsorganisationer. I tilfælde, hvor der er andre væsentlige organisationer eller grupperinger af handicappede i kommunen, skal disse også kunne inddrages ved udpegningen lokalt, og der kan udpeges medlemmer af rådet fra disse grupper. Endelig fremgår det, at det vil være kommunalbestyrelsen, der afgør hvilke organisationer uden for De Samvirkende Invalideorganisationer, der vil være relevante at inddrage, når der skal udpeges medlemmer af rådet. Under Folketingets behandling af lovforslaget blev antallet af medlemmer, der udpeges efter indstilling fra handicaporganisationerne i kommunen, øget fra 3-5 til 3-7 og kom endvidere til at fremgå af lovteksten og ikke kun bemærkningerne.

Indstillingsretten til handicaprådet blev pr. 1. juli 2009 med ikrafttrædelsen af lov nr. 316 af 28. april 2009 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Præcisering af kommunalbestyrelsens ansvar, diæter, inhabilitet m.v.) ændret fra De Samvirkende Invalideorganisationer til Danske Handicaporganisationer. Ændringen var begrundet i, at De Samvirkende Invalideorganisationer havde skiftet navn til Danske Handicaporganisationer. Der skete i øvrigt ikke ændringer i bestemmelsen.

Social- og Ældreministeriet finder, at bestemmelserne i § 1 i bekendtgørelse om råd på det sociale område, om at kommunalbestyrelsen kan beslutte, at der også udpeges medlemmer til handicaprådet fra andre handicaporganisationer end Danske Handicaporganisationer, er i overensstemmelse med lovgivers intention. Social- og Ældreministeriet finder dog samtidigt, at denne ordning ikke fremgår af ordlyden af § 37 a, stk. 3, i retssikkerhedsloven, og at det derfor vil være hensigtsmæssigt at tydeliggøre dette i bestemmelsen med henblik på at undgå tvivl herom.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det tilføjes til bestemmelsen i § 37 a, stk. 3, i retssikkerhedsloven, at medlemmerne af handicaprådet fra handicaporganisationerne udpeges efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer, men at kommunalbestyrelsen kan vælge at udpege et antal medlemmer fra lokale handicaporganisationer i kommunen. Det foreslås videre, at det tilføjes, at antallet af medlemmer fra lokale handicaporganisationer i kommunen ikke må overstige antallet af medlemmer, der udpeges efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer.

2.5. Honorering af handicaprådene og Det Centrale Handicapråd

2.5.1. Gældende ret

Efter § 37 a, stk. 1, i retssikkerhedsloven nedsætter kommunalbestyrelsen et handicapråd i hver kommune. Handicaprådet skal rådgive kommunalbestyrelsen i handicappolitiske spørgsmål og formidle synspunkter mellem borgerne og kommunalbestyrelsen om lokalpolitiske spørgsmål, der vedrører mennesker med handicap. Efter § 37 a, stk. 4, er social- og ældreministeren tillagt bemyndigelse til at fastsætte regler om handicaprådets virksomhed og sammensætning. Denne bemyndigelse er anvendt til at fastsætte reglerne i §§ 1-6 i bekendtgørelse nr. xx af xx om råd på det sociale område. Efter § 16 a, stk. 1, jf. § 16, stk. 1, litra b, i lov om kommunernes styrelse, jf. lovebekendtgørelse nr. 47 af 15. januar 2019, kan kommunalbestyrelsen beslutte at yde diæter og erstatning for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste til den, som uden at være medlem af kommunalbestyrelsen deltager i møder i forbindelse med varetagelse af kommunale hverv, der udføres efter valg af kommunalbestyrelsen.

Det fremgår af § 6 i bekendtgørelse om råd på det sociale område, at kommunalbestyrelsen afholder udgifterne ved handicaprådets virksomhed, herunder dækning af nødvendige udgifter til handicapkompensation. Det fremgår videre af bestemmelsen, at kommunalbestyrelsen yder diæter, erstatning for dokumenteret arbejdsfortjeneste og udgiftsgodtgørelse efter reglerne i § 16 a i lov om kommunernes styrelse til handicaporganisationernes medlemmer af handicaprådet. Medlemmerne er dog ikke forpligtede til at modtage disse diæter eller godtgørelse af udgifter.

Efter § 87, stk. 1, 1. pkt., i retssikkerhedsloven nedsætter social- og ældreministeren et Centralt Handicapråd, der rådgiver i handicapspørgsmål. Det fremgår af § 87, stk. 1, 2. pkt., at staten betaler udgifterne ved rådets virksomhed. I § 87, stk. 2, er social- og ældreministeren tillagt bemyndigelse til at fastsætte regler om rådets sammensætning og opgaver. Denne bemyndigelse er anvendt til at fastsætte reglerne i § 13 i bekendtgørelse om råd på det sociale område.

Det fremgår af § 13 i bekendtgørelse om råd på det sociale område for det første, at formanden for Det Centrale Handicapråd honoreres efter aftale med Social- og Ældreministeriet. For det andet fremgår det, at der ydes vederlag og udgiftsgodtgørelse, herunder godtgørelse for nødvendige udgifter til

handicapkompensation til rådets medlemmer i forbindelse med møder i rådet, arbejdsudvalg m.v. efter statens regler.

2.5.2. Social- og Ældreministeriets overvejelser

Bestemmelsen i § 37 a i retssikkerhedsloven om handicaprådene blev indsat i retssikkerhedsloven med lov nr. 574 af 25. juni 2005 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og andre love og om ophævelse af lov om udlægning af åndssvageforsorgen og den øvrige særforborg m.v. og lov om gennemførelse af visse tjenestemandsmæssige og pensionsmæssige forhold m.v. i forbindelse med gennemførelse af lov nr. 333 af 19. juni 1974 om social bistand (Konsekvensrettelser på det sociale område som følge af kommunalreformen). Det fremgår af forarbejderne til § 37 a, stk. 4, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, side 2189, at bestemmelsen forventes anvendt til at fastsætte regler om, at medlemmer af handicaprådet udpeget af handicaporganisationerne i kommunen vil modtage diæter og godtgørelse for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste og udgiftsgodtgørelse efter reglerne i § 16 a i lov om kommunernes styrelse.

For at undgå uklarhed finder Social- og Ældreministeriet det hensigtsmæssigt, at det af § 37 a, stk. 4, i retssikkerhedsloven fremgår udtrykkeligt, at social- og ældreministeren kan fastsætte regler om honorering af handicaprådene.

Bestemmelsen i § 87 i retssikkerhedsloven om Det Centrale Handicapråd indgik i retssikkerhedsloven, da den blev vedtaget med lov nr. 453 af 10. juni 1997. Det fremgår ikke af forarbejderne hertil, jf. Folketingstidende 1996-1997, tillæg A, side 4902, hvad bemyndigelsesbestemmelsen i § 87, stk. 2, påtænkes anvendt til. Det fremgår alene, at der er tale om en videreførelse af § 25 a i den sociale styrelseslov, der blev indsat i denne ved lov nr. 258 af 8. juni 1978 om ændring af lov om social bistand. Det fremgår videre af forarbejderne, at de nærmere regler om rådets sammensætning og opgaver er fastsat i bekendtgørelse nr. 499 af 21. juni 1995 om et Centralt Handicapråd. Der var i denne bekendtgørelse ikke fastsat regler om honorering m.v. af Det Centrale Handicapråds formand og medlemmer. Sådanne regler trådte først i kraft med bekendtgørelse nr. 1635 af 22. december 2010.

For at undgå uklarhed finder Social- og Ældreministeriet det hensigtsmæssigt, at det af § 87, stk. 2, i retssikkerhedsloven fremgår udtrykkeligt, at social- og ældreministeren kan fastsætte regler om afholdelse af udgifter i forbindelse med samt honorering af Det Centrale Handicapråd.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at bestemmelserne i § 37 a, stk. 4, og § 87, stk. 2, i retssikkerhedsloven ændres, således at det fremgår udtrykkeligt, at social- og ældreministeren kan fastsætte regler om udgiftsafholdelse og honorering af handicaprådene henholdsvis honorering af Det Centrale Handicapråd.

2.6. Tekniske justeringer af reglerne om regulering af satser på socialområdet

2.6.1. Gældende ret

Bestemmelserne i § 182 i serviceloven fastsætter, hvordan en række satser på lovens område skal reguleres en gang årligt den 1. januar.

2.6.2. Social- og Ældreministeriets overvejelser

Social- og Ældreministeriet finder det for det første hensigtsmæssigt, at det af alle bestemmelser i § 182 fremgår, hvornår satsreguleringen foretages første gang.

Social- og Ældreministeriet finder det for det andet hensigtsmæssigt, at det af alle bestemmelser i § 182 entydigt fremgår, at beløbet først reguleres og derefter afrundes.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der foretages en række tekniske justeringer af bestemmelserne i § 182, således at det af alle bestemmelser fremgår, hvornår satsreguleringen foretages første gang, og hvordan rækkefølgen er for regulering henholdsvis afrunding. Sidstnævnte medfører et behov for at nyfastsætte de enkelte beløb i de respektive bestemmelser i serviceloven. Der er ikke med ændringerne tilsigtet en indholdsmæssig ændring af satsreguleringen.

2.7. Ændring af regler om behandling af afgørelser som Ankestyrelsen tager op af egen drift

2.7.1. Gældende ret

Efter § 65 i serviceloven kan Ankestyrelsen af egen drift tage sager op om særlig støtte til børn og unge, når det må antages, at en kommunalbestyrelse i en konkret sag ikke har foretaget de fornødne sagsbehandlingsskridt eller truffet de fornødne afgørelser i overensstemmelse med barnets eller den unges bedste.

Ankestyrelsen kan efter § 65, stk. 1, i serviceloven pålægge kommunalbestyrelsen at foretage de fornødne sagsbehandlingsskridt eller at træffe de fornødne afgørelser. Ankestyrelsen kan efter stk. 2 i samme bestemmelse træffe foreløbige afgørelser efter servicelovens §§ 52 og 52 a om særlig støtte til børn og unge og økonomisk støtte til forældremyndighedsindehaveren, medmindre afgørelsen vedrører et barn eller en ung, som er i et forbedringsforløb efter §§ 13 og 14 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet. Efter § 65, stk. 3, i serviceloven kan Ankestyrelsen endvidere selv træffe afgørelse efter servicelovens § 51 om gennemførelse af en børnefaglig undersøgelse uden samtykke under ophold på en institution eller indlæggelse på et sygehus, § 58 om anbringelse uden for hjemmet uden samtykke, § 63 om lægelig undersøgelse eller behandling uden samtykke, § 68 a om videreført anbringelse og § 71 om samvær og kontakt med familie og netværk under en anbringelse. Der er endvidere i bestemmelsen fastsat regler om Ankestyrelsens adgang til at pålægge kommunerne at gennemføre afgørelser efter § 65, stk. 1-3, herunder om fastsættelse af tidsfrist for gennemførelsen af afgørelsen, om borgere, fagpersoner og andres adgang til at underrette Ankestyrelsen, når kommunerne ikke har foretaget eller truffet de i loven foreskrevne fornødne sagsbehandlingsskridt eller afgørelser i overensstemmelse med barnets eller den unges bedste. Der er desuden fastsat regler om Ankestyrelsens egendriftsbeføjelser i forhold til lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet.

Ankestyrelsen er klageinstans for administrative afgørelser, i det omfang det fastsættes ved lov, jf. retssikkerhedslovens § 50.

Efter § 55 i retssikkerhedsloven træffer Ankestyrelsen afgørelse på et ankemøde ved brug af udvidet votering i sager, hvor Ankestyrelsen har besluttet, at sagen har principiel eller generel betydning, jf. retssikkerhedslovens § 52 c, stk. 1, i afgørelser, der er udsat med henblik på udvidet votering, jf. retssikkerhedslovens § 53, stk. 3, i andre sager, som direktøren for Ankestyrelsen beslutter har principiel eller generel betydning samt på en række specifikke områder, herunder afgørelser truffet af børn og unge-udvalget, jf. § 74 i lov om social service. Udvidet votering betyder, at afgørelsen træffes på et møde med deltagelse af to medlemmer samt to ankechefer, hvor den ene af ankecheferne er formand. Afgørelse træffes ved almindeligt flertal. Hvis stemmerne står lige, er formandens stemme afgørende. De sager i forhold til udsatte børn og unge, der efter loven er omfattet af reglerne om udvidet votering, omfatter sager, hvor Ankestyrelsen eller Ankestyrelsens direktør har besluttet, at sagen har principiel eller generel betydning, afgørelser, der er truffet af børn og unge-udvalget, jf. § 74 i serviceloven, samt afgørelser, der er truffet af Ungdomskriminalitetsnævnet i medfør af § 14, stk. 2-4, og §§ 15-18, 23, 24 og 32 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet.

Der er videre i kapitel 6 i bekendtgørelse nr. 992 af 26. juni 2020 om forretningsorden for Ankestyrelsen fastsat nærmere regler for afholdelse af møder i Ankestyrelsen. Det fremgår af bekendtgørelsens § 22, stk. 2, at der i forbindelse med behandlingen af sager om særlig støtte til børn og unge, jf. § 65, § 74, stk. 1, eller § 75, stk. 5 eller 6, i serviceloven, afholdes et møde umiddelbart inden, afgørelsen træffes, hvor forældremyndighedsindehaveren m.fl., barnet eller den unge, advokaten og eventuel anden bisidder for

forældremyndighedsindehaveren eller barnet eller den unge får mulighed for at udtale sig over for Ankestyrelsen.

2.7.2. Social- og Ældreministeriets overvejelser

I sager om børn og unge, som Ankestyrelsen tager op og behandler af egen drift efter servicelovens § 65, træffer Ankestyrelsen efter praksis afgørelse på et møde med udvidet votering på samme vis, som når Ankestyrelsen træffer afgørelse i sager, hvor der er truffet afgørelse af børn og unge-udvalget. I sager, som Ankestyrelsen vælger at tage op af egen drift efter § 65 i serviceloven, er Ankestyrelsen 1. instans til at behandle sagen og kan træffe både foreløbige og endelige afgørelser over for borgeren, den unge og familien, herunder om anbringelse uden for hjemmet, børnefaglig undersøgelse under ophold på institution eller sygehus og afgørelser om samvær og kontakt under anbringelsen. Der kan således være tale om meget indgribende afgørelser for barnet, den unge og forældrene.

Det er Social- og Ældreministeriets opfattelse, at det henset til, at de sager, som Ankestyrelsen vælger at tage op og behandle, i praksis afgøres på et møde med udvidet votering i dag og henset til afgørelsernes mulige indgribende karakter, er uhensigtsmæssigt, at der ikke er fastsat klare rammer i lovgivningen for behandlingen af sådanne afgørelser. Det er derfor ministeriets opfattelse, at der bør fastsættes udtrykkelige regler, som regulerer, hvorledes der træffes afgørelse i sager, som Ankestyrelsen vælger at tage op af egen drift i overensstemmelse med Ankestyrelsens nuværende praksis.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det fastsættes i retssikkerhedslovens § 55, stk. 1, at sager, som Ankestyrelsen beslutter at tage op af egen drift, jf. servicelovens § 65, skal behandles på et møde med udvidet votering. Herved sikres, at der er udtrykkelige rammer for behandling af disse sager, som kan være meget indgribende over for barnet eller den unge og forældrene på samme vis, som når Ankestyrelsen træffer afgørelse i sager, hvor der er truffet afgørelse af børn og unge-udvalget.

2.8. Frister for Ankestyrelsens behandling af sager, der kan indbringes for retten efter reglerne i retsplejelovens § 43 a

2.8.1. Gældende ret

Efter lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet er der oprettet et Ungdomskriminalitetsnævn, der behandler sager vedrørende børn og unge i alderen 10 til 17 år, som er mistænkt eller dømt for alvorlig kriminalitet.

I § 55 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet er der fastsat regler om påklage af Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser til andre administrative myndigheder. Efter bestemmelsens stk. 1 kan Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser som udgangspunkt ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Det følger dog af § 55, stk. 2, at følgende afgørelser kan indbringes for Ankestyrelsen inden fire uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen: 1) Gennemførelse af en ungefaglig undersøgelse under ophold på en institution, indlæggelse på et sygehus eller benyttelse af et børnehus, jf. § 32, 2) anbringelse uden for hjemmet uden samtykke, jf. § 14, stk. 2-4, 3) anbringelse på delvist lukkede døgninstitutioner eller afdelinger efter § 15, 4) anbringelse på sikrede døgninstitutioner, jf. § 16, 5) anbringelse på særligt sikrede afdelinger, jf. § 17, 6) tilbageholdelse under en anbringelse efter § 11, stk. 1 og 2, i lov om voksenansvar for anbragte børn og unge, jf. § 18, stk. 1, 7) samvær og kontakt, jf. § 18, stk. 2, eller § 32, stk. 2, 8) opretholdelse af en anbringelse uden samtykke, jf. § 23, og 9) ændring af anbringelsessted, jf. § 24.

Indbringes sagen for Ankestyrelsen, vil Ankestyrelsens afgørelse efterfølgende kunne indbringes for byretten, hvor sagen bl.a. vil blive behandlet under medvirken af sagkyndige dommere, jf. §§ 170-172 i serviceloven, jf. § 57 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet.

Det fremgår af § 55, stk. 3, i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, at forældremyndighedsindehaverne og en ung, der er fyldt 12 år, vil være berettiget til at påklage en afgørelse truffet af Ungdomskriminalitetsnævnet. Det betyder, at de personer, som er klageberettigede, svarer til de klageberettigede efter § 167, stk. 1 og 3, og § 168, stk. 2, i serviceloven.

Det følger af § 55, stk. 4, i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, at Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser om bisidder til barnet eller den unge, jf. § 45, kan indbringes for Ankestyrelsen af barnet eller den unge inden fire uger efter, at barnet eller den unge har fået meddelelse om afgørelsen.

Efter § 55, stk. 5, vil indbringelse af sagen for Ankestyrelsen ikke have opsættende virkning. Det forhold, at en afgørelse påklages, hindrer således ikke iværksættelsen af de foranstaltninger m.v., som Ungdomskriminalitetsnævnet har besluttet. En eventuel klage over Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelse om bisidder til barnet eller den unge vil således heller ikke forhindre gennemførelsen af nævnsrådet. Efter bestemmelsen kan Ankestyrelsens direktør dog under ganske særlige omstændigheder bestemme, at en klage tillægges opsættende virkning, hvilket betyder, at foranstaltninger ikke må iværksættes, før Ankestyrelsen har truffet afgørelse i sagen.

Det fremgår af § 56 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, at Ankestyrelsens afgørelse i sager som nævnt i § 55, stk. 2, inden fire uger efter, at forældremyndighedsindehaveren eller den unge, der er fyldt 12 år, har fået meddelelse om afgørelsen, ved henvendelse til Ankestyrelsen kan kræve afgørelsen forelagt for retten. Hvis afgørelsen opretholdes ved dom, kan fornyet prøvelse kun kræves, hvis sagen på ny har været forelagt Ankestyrelsen til afgørelse. Det fremgår videre, at bestemmelserne i servicelovens §§ 170-172 finder anvendelse.

Det fremgår af bemærkninger til forslag til lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 84 som fremsat, side 39, at det er intentionen at skabe parallelitet mellem børn og unge-udvalgets afgørelser og Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser i forhold til klagemulighederne for disse afgørelser. Der er ikke i bemærkningerne beskrevet nærmere om klagebehandlingen i Ankestyrelsen i disse sager.

Reglerne om behandling af klager m.v. og herunder frister herfor er fastsat i retssikkerhedsloven og i retssikkerhedsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1152 af 7. juni 2021. Det er i retssikkerhedslovens § 73 fastsat, at visse afgørelser kan indbringes for retten efter de særlige regler i kapitel 43 a i retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1445 af 29. september 2020. Det gælder bl.a. afgørelser om børn og unge-udvalgets beslutninger efter reglerne i § 169 i serviceloven. Det er videre fastsat, at Ankestyrelsens afgørelser i disse tilfælde skal foreligge inden otte uger. Samtidig med Ankestyrelsens afgørelse skal Ankestyrelsen oplyse om adgangen til at forlange sagen forelagt domstolene og fristen herfor, jf. § 73, stk. 2, i retssikkerhedsloven. Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser, som kan indbringes for Ankestyrelsen, jf. § 55 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, er ikke omfattet af retssikkerhedslovens § 73.

Efter servicelovens § 169 kan Ankestyrelsens afgørelser efter § 65, stk. 3, og § 168 ved henvendelse til Ankestyrelsen inden fire uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, kræves forelagt for retten. Det fremgår desuden af bestemmelsens stk. 2, at hvis Ankestyrelsens afgørelse er stadfæstet ved dom, kan fornyet prøvelse for retten kun kræves, hvis sagen på ny har været forelagt Ankestyrelsen til afgørelse.

2.8.2. Social- og Ældreministeriets overvejelser

Ministeriet finder det vigtigt, at indgribende afgørelser over for børn og unge kan indbringes for domstolene efter de særlige regler i retsplejelovens kapitel 43 a. Det er samtidig afgørende - også af hensyn til barnets eller den unges tarv - at sagerne afgøres hurtigt, så der er klarhed over situationen for barnet, den unge og forældrene.

De af Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser, der kan påklages til Ankestyrelsen, er kendetegnet ved – ligesom det er tilfældet for afgørelser truffet af børn- og ungeudvalget - at være af meget indgribende karakter over for barnet eller den unge og forældrene og omfatter blandt andet anbringelse uden for hjemmet uden samtykke og anbringelse på sikrede institutioner eller afdelinger.

Når Ankestyrelsen behandler klager over indgribende afgørelser truffet af børn og unge-udvalget, er der fastsat en udtrykkelig frist for Ankestyrelsens behandling af klagesagen inden for otte uger, for at sikre, at klager over sådanne indgribende sager behandles hurtigst muligt. Efter praksis behandler Ankestyrelsen afgørelser, som indbringes for Ankestyrelsen efter § 55, stk. 2, i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, på samme vis som klager over børn og unge-udvalgets afgørelser.

Det er Social- og Ældreministeriets opfattelse, at det er uhensigtsmæssigt, at der ikke er parallelitet mellem Ankestyrelsens behandling af klager over børn og unge-udvalgets afgørelser og klager over Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser, der indbringes for Ankestyrelsen efter § 55, stk. 2, herunder at der ikke gælder samme frister for behandling af disse afgørelser.

Som det fremgår af punkt 2.8.1. herover, var det intentionen med fastsættelse af reglerne om administrativ rekurs og domstolsprøvelse i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, at der skulle være parallelitet i forhold til klagemulighederne. Det er på den baggrund Social- og Ældreministeriets opfattelse, at det beror på en fejl, at der ikke er fastsat samme frist for Ankestyrelsens behandling af Ungdomskriminalitet, som for afgørelser truffet af børn og unge-udvalget i kommunerne.

Samtidig er det Social- og Ældreministeriets opfattelse, at der er behov for at ændre retssikkerhedslovens § 73, stk. 1, nr. 2, således, at der for alle sager, der er omfattet af særlige regler for domstolsprøvelse, jf. servicelovens § 169, fastsættes en otte uges frist for Ankestyrelsens behandling af sagen, og dermed også for Ankestyrelsens afgørelser efter servicelovens § 65, stk. 3.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at § 73, stk. 1, nr. 2, i retssikkerhedsloven ændres, så adgangen til domstolsprøvelse og otte ugers fristen for Ankestyrelsens behandling af sagen gælder alle sager, omfattet af servicelovens § 169. Det foreslås desuden, at der indsættes et nyt nummer i § 73, stk. 1, som fastsætter, at Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser, som påklages til Ankestyrelsen efter § 55, stk. 2, i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, kan indbringes for domstolene efter de særlige regler i retsplejelovens kapitel 43 a. Det fastsættes i forlængelse heraf, at der samtidig gælder en frist på otte uger for Ankestyrelsens behandling af klager over disse afgørelser.

Herved sikres samme retstilstand for klagebehandlingen i Ankestyrelsen, uanset om en indgribende afgørelse er truffet i børn og unge-udvalget i kommunerne, af Ankestyrelsen efter servicelovens § 65, stk. 3, eller af Ungdomskriminalitetsnævnet.

2.9. Finansieringsregler for udgifter i forbindelse med foranstaltninger iværksat efter Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelse

2.9.1. Gældende ret

Kommunerne afholder efter reglerne i servicelovens kapitel 31 udgifter til foranstaltninger, herunder anbringelser, når afgørelserne er truffet efter serviceloven, medmindre udgiften vedrører undervisning eller dag- fritids- eller klubtilbud, idet sådanne udgifter afholdes efter dagtilbudsloven eller folkeskoleloven mv.

I servicelovens § 174, stk. 1, er der regler om, at den kommunale, regionale og private leverandører fastsættelser vejledende takser for ydelser og tilbud efter serviceloven, og hvilke omkostninger, der indgår heri. Der er videre i bestemmelsens stk. 3-5 en bemyndigelse for social- og ældreministeren til at fastsætte nærmere regler om takstberegningen, herunder om grundlaget for beregningen, om hvilke ydelser og tilbud,

der efter loven er omfattet heraf, og hvornår § 174, stk. 1, kan fraviges. For ophold på delvis lukkede og sikrede døgninstitutioner samt særligt sikrede afdelinger er der i servicelovens § 174, stk. 3-5, og udlændingelovens § 62 l, stk. 9, givet bemyndigelse til, at social- og ældreministeren kan fastsætte nærmere regler om finansiering i form af takstbetaling eller betaling efter objektive kriterier. Reglerne herom er fastsat i kapitel 3-4 i bekendtgørelse nr. 1017 af 19. august 2017 om finansiering af visse ydelser og tilbud efter lov om social service samt betaling for unges ophold i Kriminalforsorgens institutioner.

I serviceloven er videre med reglerne om den centrale refusionsordning i servicelovens § 176 fastsat, at staten yder refusion til kommunerne for udgifter efter serviceloven i særligt dyre enkeltsager.

Refusionsordningen skal afbøde de økonomiske konsekvenser i kommunerne ved meget store udgifter i de dyreste enkeltsager, herunder sager hvor det er nødvendigt at anbringe en hel søskendeflok uden for hjemmet. Med virkning fra den 1. januar 2021 kan kommunerne endvidere opgøre alle udgifter til foranstaltninger til søskende, der er en del af samme husstand, som én sag, uanset om de er anbragt uden for hjemmet eller modtager forebyggende foranstaltninger i hjemmet. Sigtet er at skærme kommunens økonomi med henblik på at understøtte kommunernes budgetsikkerhed. Efter de gældende regler omfatter ordningen alle tilbud på socialområdet fra de ikke-specialiserede til de mest specialiserede tilbud.

Refusionsordningen blev indført ved lov nr. 573 af 24. juni 2005 om social service og er senest ændret med lov nr. 1060 af 30. juni 2020 om ændring af lov om social service (Tilpasning af den centrale refusionsordning), hvor beløbsgrænser og refusionssatser blev ændret og harmoniseret.

De gældende regler, der trådte i kraft den 1. januar 2021, indebærer, at i de tilfælde hvor udgifterne til hjælp og støtte for en person under 67 år i en konkret sag overstiger 850.000 kr. årligt (2021-niveau), refunderer staten 25 pct. af den del af kommunens udgifter, som ligger over dette beløb. For den del af udgiften, der overstiger 1.660.000 kr. årligt (2021-niveau), refunderer staten yderligere 25 pct. af udgifterne, svarende til en samlet statsrefusion på 50 pct. For den del af udgifterne, der overstiger 2.090.000 kr. årligt (2021-niveau), refunderer staten yderligere 25 pct. af udgifterne, svarende til en samlet statsrefusion på 75 pct.

Refusionsgrænserne på henholdsvis 850.000 kr. årligt (2021-niveau), 1.660.000 kr. årligt (2021-niveau) og 2.090.000 kr. årligt (2021-niveau) gælder ligeledes for en kommunes samlede udgifter til hjælp og støtte efter loven for børn og unge under 18 år og udgifter til hjælp og støtte efter §§ 76 og 76 a for unge i alderen 18-22 år, når de pågældende børn og unge tilhører samme husstand.

Beløbsgrænserne reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Der er med hjemmel i servicelovens § 176, stk. 4, desuden fastsat nærmere regler i bekendtgørelse nr. 1542 af 27. oktober 2020 om den centrale refusionsordning efter lov om social service (refusionsbekendtgørelsen), herunder om hvilke refusionsberettigede udgifter der er omfattet af ordningen, hvordan tilskuddet anvises, regnskabsaflæggelse samt revision af regnskabet.

Det fremgår af refusionsbekendtgørelsen, at refusionen omfatter en kommunes udgifter til hjælp og støtte efter serviceloven til den pågældende borger, der indgår ved opgørelsen af grundlaget for de refusionsberettigede udgifter. Ved opgørelse af kommunens udgifter skal alle indtægter fradrages, herunder brugerbetaling, refusion samt tilskud efter serviceloven eller anden lovgivning. Kommunens udgifter, der er omfattet af reglerne om objektiv finansiering, jf. bekendtgørelse om finansiering af visse ydelser og tilbud efter lov om social service samt betaling for unges ophold i Kriminalforsorgens institutioner, kan ikke medregnes ved opgørelse af grundlaget for refusion. Forhold, der er forbundet med kommunens afgørelse og sagsbehandling herom, herunder det personrettede tilsyn, er ikke omfattet af refusionsordningen.

Der er ikke med lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet fastsat regler om finansiering af udgifter i forbindelse med de foranstaltninger, som kommunalbestyrelsen har pligt til at fuldbyrde efter Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelse i medfør af § 53 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet.

Der er desuden ikke i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om finansiering af børn og unges ophold på delvis lukkede og sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, når afgørelsen træffes af Ungdomskriminalitetsnævnet efter lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet. Der er således ikke klare regler for fastsættelse og betaling af udgifterne, når Ungdomskriminalitetsnævnet træffer afgørelse om anbringelse af et barn eller en ung på sådanne anbringelsessteder.

Endelig er kommunale udgifter til f.eks. anbringelse af børn og unge uden for hjemmet efter afgørelser truffet af Ungdomskriminalitetsnævnet efter lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet efter de gældende regler ikke omfattet af reglerne om refusion i særligt dyre enkeltsager.

2.9.2. [Justitsministeriets og] Social- og Ældreministeriets overvejelser

Ved gennemførelsen af lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet blev kompetencen til at træffe afgørelse over for børn og unge mellem 10 og 17 år, der er mistænkt eller dømt for alvorlig eller omfattende kriminalitet, placeret i Ungdomskriminalitetsnævnet.

Med indførelsen af lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet blev der fastsat regler om, at Ungdomskriminalitetsnævnet kan træffe afgørelse om straksreaktioner af opdragende eller genoprettende karakter, ligesom nævnet kan træffe afgørelse om skræddersyede og længerevarende forbedringsforløb med henblik på at få barnet eller den unge ud af kriminaliteten. Herved blev ansvaret for at behandle sådanne sager i det sociale system løftet væk fra kommunerne og over i Ungdomskriminalitetsnævnet. Ifølge bemærkningerne til forslag til lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 84 som fremsat, side 35, skal Ungdomskriminalitetsnævnet som udgangspunkt have reaktionsmuligheder svarende til de eksisterende i det sociale system til rådighed og under de samme betingelser. Det er videre fastsat i § 53, stk. 1, i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, at kommunalbestyrelsen har ansvaret for fuldbyrdelse af Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser. Der er ikke i loven fastsat nærmere regler om finansieringen af de udgifter, der er forbundet med iværksættelse af Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser, herunder regler om eller bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om beregning af takster og finansiering af udgifterne ved anbringelse i delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger, sikrede døgninstitutioner og pladser på særligt sikrede afdelinger, som efter serviceloven er omfattet af særlige finansieringsregler eller regler om adgang til statsrefusion for særligt dyre enkeltsager.

Det er Justitsministeriets og Social- og Ældreministeriets opfattelse, at der er tale om en fejl, at der ikke er fastsat udtrykkelige regler om kommunernes finansiering af foranstaltninger efter lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, idet det i forbindelse med forhandlingerne om de økonomiske konsekvenser af loven har været forudsætningen, at finansieringen af foranstaltninger efter denne lov skulle svare til kommunalbestyrelsens pligter i forhold til afholdelse af udgifter til de tilsvarende foranstaltninger efter § 52, stk. 3, i serviceloven, herunder udgifterne til anbringelse af børn og unge uden for hjemmet.

Det er videre ministeriernes opfattelse, at det var intentionen ved lovens gennemførelse, at kommunalbestyrelsen i den kommune, der har ansvaret for at fuldbyrde Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelse om en foranstaltning, endeligt skal afholde udgifterne herved, dog således at der også skulle være adgang til at lade de kommunale udgifter til foranstaltninger efter lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, der svarer til foranstaltninger efter serviceloven, indgå i beregningen af udgifter til særligt dyre enkeltsager, og dermed adgang til statslig refusion. Det er således Justitsministeriets og Social- og Ældreministeriets opfattelse, at der er tale om en beklagelig fejl, og at der er behov for at ændre reglerne,

så de enkelte kommuner ikke stilles anderledes i forhold til afholdelse af udgifter til foranstaltninger efter lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, end hvis afgørelsen var truffet efter reglerne i § 52, stk. 3, i serviceloven.

Det ligeledes ministeriernes opfattelse, at det beror på en forglemmelse, at der ikke blev etableret en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om finansiering i form af takstbetaling eller betaling efter objektive kriterier for ophold i delvis lukkede og sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, når afgørelse om anbringelse på disse anbringelsessteder er truffet af Ungdomskriminalitetsnævnet.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i § 176 i serviceloven om statsrefusion efter den centrale refusionsordning indsættes en henvisning til udgifter, der følger af foranstaltninger efter § 13, stk. 1, nr. 3-9, og §§14-17 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet. Herved sikres der hjemmel til, at kommunernes udgifter til foranstaltninger til et barn eller en ung, der er iværksat efter Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelse efter lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, kan indgå i den samlede beregning af udgifter til hjælp og støtte til barnet, den unge og den samlede familie, i overensstemmelse med intentionerne med lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og de økonomiske forhandlinger om virkningerne af indførelsen af denne lov for kommunerne.

Det sikres således, at fejlen rettes, og at kommunerne fremover ikke stilles anderledes økonomisk, når der fuldbyrdes en foranstaltning efter disse bestemmelser i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, i forhold til fuldbyrdelse af de tilsvarende afgørelser efter lov om social service. Derved vil den enkelte kommune få en større finansieringsmæssig sikkerhed i forhold til de dyre socialsager i kommunen. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 4 om ikrafttræden, hvorefter bestemmelsen foreslås at finde anvendelse fra 1. januar 2019, således at kommunerne herved også får adgang til at hjemtage statsrefusion for de udgifter, der oversteg refusionsgrænserne for særligt dyre enkeltsager i henholdsvis 2019 og 2020 efter de dagældende regler i servicelovens § 176 a og fra 1. januar 2021 efter de nuværende regler i servicelovens § 176.

Det foreslås videre, at der indsættes en ny § 54 a i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, som fastsætter, at kommunerne endeligt afholder udgifterne til foranstaltninger, der iværksættes i henhold til afgørelser truffet efter denne lov. Det foreslås videre, at det fastsættes i et nyt stykke, at social- og ældreministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om betaling for ophold i delvis lukkede døgninstitutioner, delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, når opholdet sker i henhold til en afgørelse truffet af Ungdomskriminalitetsnævnet, jf. §§ 15 og 16.

Hermed sikres, at der er klare regler for kommunernes afholdelse af udgifter til de foranstaltninger, der iværksættes efter afgørelse truffet af Ungdomskriminalitetsnævnet efter reglerne i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, og at der kan fastsættes nærmere regler for beregning af takster og betaling for ophold på de særlige afdelinger og institutioner omfattet af bestemmelsen. Der vil i en bekendtgørelse blive fastsat regler om, hvordan kommunerne hjemtager refusionen. Reglerne forventes at svare til de gældende, hvorefter kommunerne i 2022 vil kunne berigtige refusion for årene 2019 og 2020 og restrefusion vedr. 2021.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Den foreslåede udvidelse af bemyndigelsen i § 174 i serviceloven, således at der kan fastsættes regler om, at tilbud efter serviceloven kan indregne udgifter til sundhedsfaglig behandling i taksterne har ikke i sig selv økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige.

De foreslåede ændringer af § 9 c i retssikkerhedsloven om mellemkommunal refusion har ikke økonomiske konsekvenser, da der alene er tale om konsekvensændringer, der bringer bestemmelsens ordlyd i overensstemmelse med reglerne om sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar, der blev indført med lov nr. 550 af 26. maj 2010 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde) og lov nr. 397 af 28. maj 2005 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Selvstændig handlekommune for anbragte børn samt høring og inddragelse af børn i sagsbehandlingen).

De foreslåede ændringer af § 80 i retssikkerhedsloven vedrørende Det Rådgivende Praksisudvalg har ikke økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige, da der alene er tale om præciseringer.

Den foreslåede ændring af § 37 a, stk. 3, i retssikkerhedsloven om handicaprådets sammensætning har ikke økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige.

De foreslåede ændringer af § 37 a, stk. 4, og § 87, stk. 2, i retssikkerhedsloven om bemyndigelse for social- og ældreministeren til at fastsætte regler om handicaprådene og Det Centrale Handicapråd har ikke økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige, da der alene er tale om præciseringer.

Den foreslåede ændring af § 176, stk. 2, i serviceloven om den centrale refusionsordning har ingen økonomiske konsekvenser for det offentlige under ét, idet den øgede udbetaling af refusion fra den centrale statslige refusionsordning til kommunerne modsvares af en regulering af det kommunale bloktilskud.

De foreslåede ændringer af § 182 i serviceloven om satsregulering har ikke økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige, da der er ikke med ændringerne er tilsigtet en indholdsmæssig ændring af satsreguleringen.

Forslagets økonomiske konsekvenser skal forhandles med kommunerne.

Lovforslaget berører ikke regionerne og har dermed ikke økonomiske konsekvenser for regionerne.

Det vurderes, at de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning er fulgt i lovforslaget.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgere.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke klimamæssige konsekvenser.

7. Natur- og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke natur- og miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den xx til den xx været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

...

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Natur- og miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten		
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej x x

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det fremgår af § 2, stk. 3, i retssikkerhedsloven, at social- og ældreministeren bestemmer, hvilke sager retssikkerhedsloven helt eller delvist skal gælde for. Det fremgår endvidere, at dette på beskæftigelsesområdet skal ske efter forhandling med beskæftigelsesministeren og på ældreområdet efter forhandling med social- og ældreministeren.

Det fremgår af kongelig resolution af 21. januar 2021 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene, at det bestemmes, at følgende under Sundheds- og Ældreministeriet hørende områder henlægges til Social- og Indenrigsministeriet: ressortansvaret for sager vedrørende ældreområdet, herunder tilbud om personlig pleje og praktisk hjælp, forebyggelse, rehabilitering og genoptræning mv., samt ressortansvaret for sager vedrørende plejehjem og beskyttede boliger. Det fremgår endvidere, at det bestemmes, at betegnelsen

for social- og indenrigsministeren fremover skal være social- og ældreminister, og at sundheds- og ældreministeren fremover skal betegnes som sundhedsminister.

Henvisningen til social- og ældreministeren i § 2, stk. 3, i retssikkerhedsloven, som indtil den 21. januar 2021 var til sundheds- og ældreministeren, vedrører ældreområdet. Dette område blev med kongelig resolution af 21. januar 2021 overført til social- og ældreministerens ressort. Social- og ældreministeren skal derfor ikke efter den 21. januar 2021 forhandle med sundhedsministeren om, hvilke sager retssikkerhedsloven skal gælde helt eller delvist for på ældreområdet. Henvisninger til ministerie- og ministerbetegnelser ændres ved kongelige resolutioner. Dette gælder dog ikke, når der er tale om bestemmelser, der indeholder andre elementer end minister- eller ministeriebetegnelsen, såsom i § 2, stk. 3, i retssikkerhedsloven.

Det foreslås, at § 2, stk. 3, i retssikkerhedsloven konsekvensændres som følge af ressortændringen, sådan at kravet om forhandling i relation til ældreområdet udgår af bestemmelsen. Den foreslåede ændring er således af teknisk karakter og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 2

Det fremgår af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i retssikkerhedsloven at en borgers opholdskommune har ret til at få dækket sin andel af udgifterne til hjælp efter serviceloven, lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om individuelt boligstøtte, § 52, stk. 1, i lov om social pension, § 50, stk. 1, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. og § 3, stk. 1, nr. 11 og 16, jf. §§ 2 og 5, i lov om kommunernes finansiering af visse offentlige ydelser udbetalt af kommunerne, Udbetaling Danmark og arbejdsløshedskasserne af den tidligere opholdskommune i de tilfælde, der er oplyst i § 9 c, stk. 2-6.

Det foreslås, at henvisningen til serviceloven i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., udgår. Det foreslås samtidigt, at der indsættes en henvisning lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v.

Med lov nr. 550 af 26. maj 2010 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar på det specialiserede socialområde) gennemførtes pr. 1. august 2010 en række ændringer, der medførte sammenhæng mellem, hvilken kommune der visiterer en borger til ydelser efter serviceloven, og hvilken kommune der betaler for ydelserne. Det blev med ændringerne som altovervejende hovedregel den samme kommune, der visiterer og har finansieringsansvaret. Tilsvarende har gjort sig gældende for ydelser efter serviceloven til børn anbragt uden for hjemmet siden 1. juli 2003, hvor lov nr. 397 af 28. maj 2003 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Selvstændig handlekommune for anbragte børn samt høring og inddragelse af børn i sagsbehandlingen) trådte i kraft. Med de to lovændringer blev reglerne om mellemkommunal refusion i § 9 c i retssikkerhedsloven for udgifter efter serviceloven som udgangspunkt overflødiggjort. Der blev dog ikke i forbindelse med de to lovændringer gennemført en konsekvensændring af reglerne om mellemkommunal refusion.

Med den foreslåede ændring af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., hvorved henvisningen til serviceloven foreslås slettet, vil den nødvendige konsekvensændring som følge af lov nr. 550 af 26. maj 2010 og lov nr. 397 af 28. maj 2003 blive gennemført, således at bestemmelsen ikke vildledende vil give anledning til at tro, at der generelt er mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven. Denne foreslåede ændring vil ikke medføre en ændring af retstilstanden, dvs. hvornår en kommune har ret til mellemkommunal refusion.

Den foreslåede ændring af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., hvorved henvisningen til serviceloven foreslås slettet, skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 6 og 8-11, hvor det foreslås, at de undtagelsestilfælde, hvor der fortsat efter ikrafttrædelsen af lov nr. 550 af 26. maj 2010 og lov nr. 397 af 28. maj 2003 er

mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven, kommer til at fremgå eksplicit af § 9 c i retssikkerhedsloven.

Formålet med den foreslåede ændring sletning af henvisningen til serviceloven i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., er således at tydeliggøre bestemmelsens ordlyd, der i dag er meget bredere end det faktiske anvendelsesområde og derved giver anledning til misforståelser og uklarhed bl.a. i kommunerne. Samtidigt ønskes det med den foreslåede ændring at fjerne det indtryk, som den gældende ordlyd er med til at give af, at der følger en række forpligtelser, herunder levering af ydelser og administration, med til at have et botilbud m.v. beliggende i en kommune, hvor borgere fra andre kommuner har ophold.

Den foreslåede indsættelse af en henvisning til lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 108 af 3. februar 2020 som ændret ved § 4 i lov nr. 2201 af 29. december 2020, i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., er alene en redaktionel ændring. Med den foreslåede henvisning til lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v., vil det fremgå klart, at en borgers opholdskommune har ret til at få dækket sin andel af udgifterne til hjælp også efter lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v., af den tidligere opholdskommune i de tilfælde, der er opført i § 9 c, stk. 2-6.

Den foreslåede henvisning til lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. medfører ikke materielle ændringer, da det følger af § 17 d i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v., at opholdskommunen har adgang til refusion fra en tidligere opholdskommune efter § 9 c i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.2.2 og 2.2.3.

Til nr. 3

Det fremgår af § 9 c, stk. 1, 2. pkt., i retssikkerhedsloven, at hvis et barn eller en ung, der er anbragt uden for hjemmet, eller over for hvem der er iværksat foranstaltninger efter § 76, stk. 3, i serviceloven, visiteres til en kommune efter integrationslovens § 10, ydes mellemkommunal refusion efter § 9 c, stk. 2, nr. 6, og § 9 c, stk. 4, i retssikkerhedsloven dog af den kommune, som barnet eller den unge er visiteret til. § 9 c, stk. 2, nr. 6, vedrører udgifter til børn og unge, der har ophold på et anbringelsessted efter § 66 i serviceloven. Bestemmelsen i § 9 c, stk. 4, vedrører udgifter til unge, der modtager efterværn efter § 76, stk. 3, i serviceloven.

Det foreslås, at bestemmelsen i § 9 c, stk. 1, 2. pkt., i retssikkerhedsloven ophæves.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med, at en bestemmelse med tilsvarende ordlyd, for så vidt angår mellemkommunal refusion for udgifter til efterværn, med lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås indsat i § 9 c, stk. 4.

Med lov nr. 397 af 28. maj 2003 om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om social service (Selvstændig handlekommune for anbragte børn samt høring og inddragelse af børn i sagsbehandlingen) gennemførtes pr. 1. juli 2003 en række ændringer, der medførte, at børn anbragt uden for hjemmet fik selvstændig opholdskommune. Derved blev visitationskompetencen og finansieringsansvaret samlet hos den samme kommune. Reglerne om mellemkommunal refusion i § 9 c for udgifter efter serviceloven til anbragte børn blev med ændringen som udgangspunkt overflødige. Der blev dog ikke med lov nr. 397 af 28. maj 2003 gennemført en konsekvensændring af reglerne om mellemkommunal refusion. Med den i lovforslagets § 1, nr. 3, foreslåede ændring af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., foreslås de nødvendige konsekvensændringer, således at det ikke længere fremgår, at der som hovedregel er mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven.

Bestemmelsen i § 9 c, stk. 1, 2. pkt., i retssikkerhedsloven vedrører for det første udgifter for børn og unge, der har ophold på et anbringelsessted efter § 66 i serviceloven. Der er for denne gruppe alene tale om udgifter efter serviceloven, hvorfor bestemmelsen siden ikrafttrædelsen af lov nr. 397 af 28. maj 2003 ikke længere er relevant, da samme kommune har visitationskompetencen og finansieringsansvaret.

Bestemmelsen i § 9 c, stk. 1, 2. pkt., i retssikkerhedsloven er for denne gruppe således overflødig og skaber i dag unødige misforståelser. Den foreslåede ophævelse af § 9 c, stk. 1, 2. pkt., vil således ikke ændre på, hvornår der kan opnås mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven til børn og unge, der har ophold på et anbringelsessted efter § 66 i serviceloven.

Bestemmelsen i § 9 c, stk. 1, 2. pkt., vedrører for det andet udgifter til unge, der modtager efterværn efter § 76, stk. 3, i serviceloven. Denne gruppe er en af de undtagelser, hvorefter der fortsat efter ikrafttrædelsen af lov nr. 397 af 28. maj 2003 og lov nr. 550 af 26. maj 2010 er behov for og ret til mellemkommunal refusion for udgifter efter serviceloven. Der kan endvidere for denne gruppe være udgifter efter lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om individuel boligstøtte, § 52, stk. 1, i lov om social pension og § 50, stk. 1, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v., som er nævnt i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i retssikkerhedsloven. Denne del af bestemmelsen i § 9 c, stk. 1, 2. pkt., i retssikkerhedsloven er således fortsat relevant og foreslås med lovforslagets § 1, nr. 6, videreført i § 9 c, stk. 4, i retssikkerhedsloven, der omhandler mellemkommunal refusion for udgifter til unge, der modtager efterværn.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3 og 6, og de almindelige bemærkninger, punkt 2.2.2 og 2.2.3.

Til nr. 4

Det fremgår af § 9 c, stk. 2, i retssikkerhedsloven, at opholdskommunen har ret til refusion, når en tidligere kommune eller en anden offentlig myndighed har medvirket til, at en person får ophold i en række forskellige botilbud m.v. Efter § 9 c, stk. 2, nr. 1, drejer det sig om boformer efter §§ 107-110 og 192 i serviceloven, dvs. midlertidige og længerevarende botilbud, kvindekrisecentre og forsorgshjem. Efter § 9 c, stk. 2, nr. 2, i retssikkerhedsloven drejer det sig om boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v., dvs. almene ældreboliger. Herudover drejer det sig efter § 9 c, stk. 2, nr. 3-5, i retssikkerhedsloven om institutioner under sygehusvæsenet eller Kriminalforsorgen samt boliger og boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med midlertidige og længerevarende botilbud, kvindekrisecentre, forsorgshjem, almene ældreboliger og institutioner under sygehusvæsenet og Kriminalforsorgen. Endelig drejer det sig efter § 9 c, stk. 2, nr. 6 og 7, i retssikkerhedsloven om anbringelsessteder for børn og unge efter § 66 i serviceloven samt døgnophold efter § 76 a i serviceloven.

Det fremgår endvidere af § 9 c, stk. 3, i retssikkerhedsloven, at opholdskommunen ligeledes har ret til refusion, når en person har fået ophold i en anden kommune i en af KFUM's soldaterrecreationer, et veteranhjem drevet af Fonden Danske Veteranhjem eller Veteranbo drevet af KFUM's Soldatermission.

Det foreslås, at det i § 9 c, stk. 2 og 3, indsættes, at der er tale om refusion for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i § 9 c, stk. 1.

Formålet med den foreslåede ændring er at fjerne eventuel tvivl om, hvilke udgifter der kan opnås refusion for efter § 9 c, stk. 2 og 3. Samtidigt tilsigtes en ensartet ordlyd af bestemmelserne i § 9 c, stk. 1. Der tilsigtes således ingen ændring i, hvornår der kan opnås refusion efter bestemmelserne.

Til nr. 5

Det fremgår af § 9 c, stk. 4, 1. pkt., i retssikkerhedsloven, at en borgers opholdskommune har ret til refusion fra den kommune, der har truffet afgørelse om anbringelse af et barn eller en ung uden for hjemmet, når der iværksættes foranstaltninger for den unge efter § 76, stk. 3, i serviceloven. § 76, stk. 3, indeholder

efterværnsforanstaltninger i form af opretholdt anbringelse på et anbringelsessted efter § 66 i serviceloven, en fast kontaktperson, udslusningsordning i det hidtidige anbringelsessted samt andre former for støtte, der har til formål at bidrage til en god overgang til en selvstændig tilværelse for den unge.

Det foreslås, at det indsættes i § 9 c, stk. 4, 1. pkt., i retssikkerhedsloven, at den mellemkommunale refusion, der kan opnås efter bestemmelsen, er for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i § 9 c, stk. 1, som foreslås ændret ved lovforslagets § 1, nr. 3, og efter serviceloven.

Med lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås det, at henvisningen til serviceloven i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i retssikkerhedsloven udgår. Den foreslåede ændring af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., er begrundet i, at bestemmelsen generelt blev overflødiggjort med indførelsen af sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar med lov nr. 550 af 26. maj 2010 og lov nr. 397 af 28. maj 2003. Der er dog fortsat behov for, at en borgers opholdskommune har ret til mellemkommunal refusion i enkelte undtagelsestilfælde. Et af dem er tilfælde, hvor en kommune træffer afgørelse om, at en ung, der af en anden kommune har været anbragt uden for hjemmet inden sin 18. års fødselsdag, har behov for efterværnsforanstaltninger efter § 76, stk. 3, i serviceloven. Med den foreslåede tilføjelse til § 9 c, stk. 4, 1. pkt., i retssikkerhedsloven vil der også fremadrettet være refusion for udgifter efter serviceloven såvel som efter de love, der er nævnt i § 9 c, stk. 1, 1. pkt. i retssikkerhedsloven, som foreslås ændret ved lovforslagets § 1, nr. 3, for denne gruppe af unge, der modtager efterværn.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, og de almindelige bemærkninger, punkt 2.2.2 og 2.2.3.

Til nr. 6

Det fremgår af § 9 c, stk. 4, 1. pkt., i retssikkerhedsloven, at en borgers opholdskommune har ret til refusion fra den kommune, der har truffet afgørelse om anbringelse af et barn eller en ung uden for hjemmet, når der iværksættes foranstaltninger for den unge efter § 76, stk. 3, i serviceloven. Bestemmelsen i § 76, stk. 3, indeholder efterværnsforanstaltninger i form af opretholdt anbringelse på et anbringelsessted efter § 66 i serviceloven, en fast kontaktperson, udslusningsordning i det hidtidige anbringelsessted samt andre former for støtte, der har til formål at bidrage til en god overgang til en selvstændig tilværelse for den unge.

Det fremgår videre af § 9 c, stk. 1, 2. pkt., i retssikkerhedsloven, at hvis en ung, over for hvem der er iværksat foranstaltninger efter § 76, stk. 3, i serviceloven, visiteres til en kommune efter integrationslovens § 10, ydes mellemkommunal refusion efter § 9 c, stk. 4, i retssikkerhedsloven dog af den kommune, som barnet eller den unge er visiteret til.

Det foreslås, at det indsættes i § 9 c, stk. 4, at hvis en ung, for hvem der er iværksat foranstaltninger efter § 76, stk. 3, i serviceloven, bliver visiteret til en kommune efter integrationslovens § 10, ydes refusion efter § 9 c, stk. 4, som foreslås ændret ved lovforslagets § 1, nr. 6, af denne kommune.

Den foreslåede tilføjelse skal ses i sammenhæng med den i lovforslagets § 1, nr. 4, foreslåede ophævelse af en tilsvarende bestemmelse i § 9 c, stk. 1, 2. pkt., i retssikkerhedsloven. Den foreslåede flytning af bestemmelsen fra § 9 c, stk. 1, 2. pkt., til § 9 c, stk. 4, er begrundet i, at bestemmelsen i praksis alene har betydning for mellemkommunal refusion for udgifter til unge, der modtager efterværnsforanstaltninger efter § 76, stk. 3, i serviceloven. Det findes derfor mere hensigtsmæssigt, at bestemmelsen fremgår af § 9 c, stk. 4, der omhandler mellemkommunal refusion for udgifter til netop denne gruppe.

Den gældende bestemmelse i § 9 c, stk. 1, 2. pkt., blev indsat i retssikkerhedsloven med lov nr. 571 af 31. maj 2010 om ændring af integrationsloven og forskellige andre love (Udvidelse af personkredsen, styrket indsats over for ægtefælleforsørgede m.v.). Der er ikke med den foreslåede flytning af bestemmelsen fra § 9 c, stk. 1, 2. pkt., til § 9 c, stk. 4, påtænkt nogen ændring i bestemmelsen. Det foreslås dermed, at det fortsat vil være

således, at refusion for efterværnsudgifter afholdes af den boligplaceringskommune, som barnet eller den unge efter integrationslovens § 10 visiteres til af Udlændingestyrelsen i forbindelse med meddelelsen af opholdstilladelse. Dette vil gælde uanset, om den unge får opholdstilladelse og visiteres til en boligplaceringskommune under en anbringelse før det fyldte 18. år, eller mens den unge modtager efterværnsforanstaltninger efter § 76, stk. 3, i serviceloven efter det fyldte 18. år.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.2.2 og 2.2.3.

Til nr. 7

Det fremgår af § 9, stk. 5, i retssikkerhedsloven, at en borgers opholdskommune har ret til refusion efter § 9 c, stk. 1, når borgeren er flyttet til et tilsvarende tilbud i en anden kommune efter § 108, stk. 2, og § 192 i serviceloven, § 58 a i almenboligloven eller lov om friplejeboliger. Bestemmelsen omhandler således tilfælde, hvor en borger har gjort brug af reglerne om frit valg til at vælge et tilbud i en anden kommune.

Det foreslås, at henvisningen i § 9 c, stk. 5, til, at kommunen ved en borgers brug af reglerne om frit valg har ret til mellemkommunal refusion efter § 9 c, stk. 1, i retssikkerhedsloven, ændres, således at det i stedet fremgår, at kommunen i sådanne tilfælde har ret til mellemkommunal refusion for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1, og efter serviceloven.

Med lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås det, at henvisningen til serviceloven i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i retssikkerhedsloven udgår. Den foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 3, af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., er begrundet i, at bestemmelsen generelt blev overflødiggjort med indførelsen af sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar med lov nr. 550 af 26. maj 2010 og lov nr. 397 af 28. maj 2003. Der er dog fortsat behov for, at en borgers opholdskommune har ret til mellemkommunal refusion i enkelte undtagelsestilfælde. Et af dem er tilfælde, hvor en borger har anvendt sin ret til frit at vælge et tilbud i en anden kommune efter § 108, stk. 2, eller § 192 i serviceloven, § 58 a i almenboligloven eller lov om friplejeboliger. Med den foreslåede tilføjelse til § 9 c, stk. 5, vil der også fremadrettet være refusion for udgifter efter serviceloven såvel som efter de love, der er nævnt i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., som foreslås ændret ved lovforslagets § 1, nr. 3, i denne situation.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, og de almindelige bemærkninger, punkt 2.2.2 og 2.2.3.

Til nr. 8

Det fremgår af § 9 c, stk. 6, 1. pkt., i retssikkerhedsloven, at en borgers opholdskommune har ret til refusion, når en person får ophold i et tilbud nævnt i § 9 c, stk. 2, 4 eller 5, og borgerens tidligere opholdskommune var bekendt med de forhold, der begrundet tilbuddet, og det var åbenbart, at der måtte gribes ind.

Det foreslås, at det i § 9 c, stk. 6, 1. pkt., tilføjes, at der er tale om refusion for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i § 9 c, stk. 1, og efter serviceloven.

Med lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås det, at henvisningen til serviceloven i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i retssikkerhedsloven udgår. Den foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 3, af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., er begrundet i, at bestemmelsen generelt blev overflødiggjort med indførelsen af sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar med lov nr. 550 af 26. maj 2010 og lov nr. 397 af 28. maj 2003. Der er dog fortsat behov for, at en borgers opholdskommune har ret til mellemkommunal refusion i enkelte undtagelsestilfælde. Et af dem er tilfælde, hvor den kommune, hvor borgeren tidligere havde ophold, var bekendt med de forhold, der ligger til grund for, at borgeren havde brug for et af de tilbud, der er nævnt i § 9 c, stk. 2, 4 eller 5, at det var åbenbart, at der måtte gribes ind, og at kommunen uanset ikke tilbød borgeren det nødvendige tilbud. Med den foreslåede tilføjelse til § 9 c, stk. 6, 1. pkt., vil der også fremadrettet være

refusion for udgifter efter serviceloven såvel som efter de love, der er nævnt i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., som foreslås ændret ved lovforslagets § 1, nr. 3, i sådanne situationer.

Med forslaget vil det endvidere blive tydeliggjort, hvilken refusion der er tale om, dvs. at der er tale om refusion for udgifter efter de love, der er nævnt i § 9 c, stk. 1, som foreslås ændret ved lovforslagets § 1, nr. 3, samt efter serviceloven. Dermed vil der blive en ensretning med formuleringen i § 9 c, stk. 4, 5 og 12.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, og de almindelige bemærkninger, punkt 2.2.2 og 2.2.3.

Til nr. 9

Det fremgår af § 9 c, stk. 6, 2. pkt., i retssikkerhedsloven, at et barns eller en ungs opholdskommune har ret til mellemkommunal refusion efter § 9 c, stk. 1, når barnet eller den unge får ophold på et anbringelsessted efter § 66 i serviceloven som følge af en beslutning fra barnets eller den unges tidligere opholdskommune om hjemgivelse, når det er åbenbart, at beslutningen om hjemgivelse var ubegrundet.

Det foreslås, at ordet ligeledes i § 9 c, *stk. 6, 2. pkt.*, i retssikkerhedsloven udgår, og at henvisningen til, at der kan opnås refusion efter § 9 c, stk. 1, ændres til, at der kan opnås refusion for udgifter efter serviceloven.

Med lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås det, at henvisningen til serviceloven i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i retssikkerhedsloven udgår. Den foreslåede ændring af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., er begrundet i, at bestemmelsen generelt blev overflødiggjort med indførelsen af sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar med lov nr. 550 af 26. maj 2010 og lov nr. 397 af 28. maj 2003. Der er dog fortsat behov for, at en borgers opholdskommune har ret til mellemkommunal refusion i enkelte undtagelsestilfælde. Et af dem er tilfælde, hvor en kommune træffer afgørelse om hjemgivelse af et barn eller en ung, der er anbragt uden for hjemmet, det er åbenbart, at beslutningen om hjemgivelse er ubegrundet, og den kommune, hvor barnet eller den unge efterfølgende får ophold, træffer afgørelse om anbringelse af barnet eller den unge på et anbringelsessted efter § 66 i serviceloven. Med den foreslåede tilføjelse til § 9 c, stk. 6, 2. pkt., i retssikkerhedsloven vil der også fremadrettet være refusion for udgifter efter serviceloven i sådanne situationer. Den foreslåede sletning af ligeledes er af ren sproglig karakter.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, og de almindelige bemærkninger, punkt 2.2.2 og 2.2.3.

Til nr. 10

Det fremgår af § 9 c, stk. 12, 1. pkt., i retssikkerhedsloven, at kommuner uden for de tilfælde, der er reguleret i § 9 c, stk. 2-6, indbyrdes kan aftale, at en tidligere opholdskommune fortsat afholder udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i § 9 c, stk. 1.

Det foreslås, at det tilføjes til § 9 c, *stk. 12, 1. pkt.*, at der udover mellemkommunal refusion for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i § 9 c, stk. 1, også kan aftales mellemkommunal refusion for udgifter til hjælp efter serviceloven.

Med lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås det, at henvisningen til serviceloven i § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i retssikkerhedsloven udgår. Den foreslåede ændring af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., er begrundet i, at bestemmelsen generelt blev overflødiggjort med indførelsen af sammenhæng mellem visitationskompetence og finansieringsansvar med lov nr. 550 af 26. maj 2010 og lov nr. 397 af 28. maj 2003. Der er dog fortsat behov for, at en borgers opholdskommune har ret til mellemkommunal refusion i enkelte undtagelsestilfælde. Et af dem er tilfælde, hvor kommuner uden for de situationer, der er reguleret i § 9 c, stk. 2-6, aftaler, at der skal være mellemkommunal refusion. Med den foreslåede tilføjelse til § 9 c, stk. 12, 1. pkt., vil kommunerne også

fremadrettet kunne aftale, at der skal være mellemkommunal refusion for udgifter til hjælp efter serviceloven.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, og de almindelige bemærkninger, punkt 2.2.2 og 2.2.3.

Til nr. 11

Det fremgår af § 37 a i retssikkerhedsloven, at kommunalbestyrelsen nedsætter et handicapråd i hver kommune. Handicaprådet skal rådgive kommunalbestyrelsen i handicappolitiske spørgsmål og formidle synspunkter mellem borgerne og kommunalbestyrelsen om lokalpolitiske spørgsmål, der vedrører mennesker med handicap. Efter § 37 a, stk. 3, sammensættes handicaprådet af 3-7 medlemmer fra handicaporganisationerne i kommunen udpeget efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer og 3-7 medlemmer udpeget af kommunalbestyrelsen, heraf et antal af dens medlemmer.

Efter § 37 a, stk. 4, kan social- og ældreministeren fastsætte nærmere regler om handicaprådets sammensætning. Denne bemyndigelse er anvendt til at fastsætte regler i bekendtgørelse nr. xx af xx om råd på det sociale område. Det fremgår af § 1, stk. 1, i denne bekendtgørelse, at handicaprådet skal sammensættes således, at medlemmerne repræsenterer forskellige handicapgrupper og forskellige sektorer i kommunen, herunder både voksne og børn med handicap. Det fremgår af § 1, stk. 5, at kommunalbestyrelsen beslutter, om lokale handicaporganisationer eller grupperinger uden for Danske Handicaporganisationer skal være repræsenteret i handicaprådet blandt de 3-7 medlemmer fra handicaporganisationerne i kommunen. Det fremgår videre, at antallet af medlemmer, som repræsenterer lokale handicaporganisationer eller grupperinger, ikke kan overstige antallet af medlemmer, som er udpeget efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer.

Det foreslås, at henvisningen til "udpeget efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer" i § 37 a, stk. 3, 1. pkt., udgår. Samtidigt foreslås det, at det i et nyt punktum i § 37 a, stk. 3, tilføjes, at medlemmerne fra handicaporganisationerne udpeges efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer, idet kommunalbestyrelsen dog kan vælge at udpege et antal medlemmer, der ikke må overstige antallet af medlemmer, der udpeges efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer, fra lokale handicaporganisationer i kommunen.

Formålet med den foreslåede tilføjelse er at sikre tydelighed om, at medlemmerne af handicaprådet fra handicaporganisationerne som udgangspunkt udpeges efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer, men at kommunalbestyrelsen kan vælge at udpege et antal medlemmer fra lokale handicaporganisationer i kommunen. Disse medlemmer må dog ikke overstige antallet af medlemmer, der udpeges efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer. Den foreslåede tydeliggørelse er i overensstemmelse med praksis og lovgivers intention samt § 1 i bekendtgørelse nr. xx af xx om råd på det sociale område.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.4.2 og 2.4.3.

Til nr. 12

Det fremgår af § 37 a, stk. 1, i retssikkerhedsloven, at kommunalbestyrelsen nedsætter et handicapråd i hver kommune. Handicaprådet skal rådgive kommunalbestyrelsen i handicappolitiske spørgsmål og formidle synspunkter mellem borgerne og kommunalbestyrelsen om lokalpolitiske spørgsmål, der vedrører mennesker med handicap. Efter § 37 a, stk. 4, er social- og ældreministeren tillagt bemyndigelse til at fastsætte regler om handicaprådets virksomhed og sammensætning. Denne bemyndigelse er anvendt til at fastsætte reglerne i §§ 1-6 i bekendtgørelse nr. xx af xx om råd på det sociale område. Det fremgår af § 6 i bekendtgørelsen, at kommunalbestyrelsen afholder udgifterne ved handicaprådets virksomhed, herunder dækning af nødvendige udgifter til handicapkompensation. Det fremgår videre af bestemmelsen, at kommunalbestyrelsen yder diæter, erstatning for dokumenteret arbejdsfortjeneste og udgiftsgodtgørelse

efter reglerne i § 16 a i lov om kommunernes styrelse til handicaporganisationernes medlemmer af handicaprådet. Medlemmerne er dog ikke forpligtede til at modtage disse diæter eller godtgørelse af udgifter.

Det foreslås, at det tilføjes til bemyndigelsesbestemmelsen i § 37 a, stk. 4, i retssikkerhedsloven, at social- og ældreministeren ud over regler om handicaprådets virksomhed og sammensætning ligeledes kan fastsætte regler om afholdelse af udgifter og honorering af handicaprådet.

Formålet med den foreslåede tilføjelse er at sikre tydelighed om, at ministeren kan fastsætte regler om, at kommunerne skal afholde udgifter ved handicaprådets virksomhed, herunder nødvendige udgifter til handicapkompensation, og at handicaporganisationernes medlemmer af handicaprådet honoreres efter reglerne i § 16 a i lov om kommunernes styrelse. Dette er i overensstemmelse med de regler, der i dag er fastsat. Der er således alene tale om en præcisering af den gældende hjemmelsbestemmelse.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.5.2 og 2.5.3.

Til nr. 13

Efter servicelovens § 65 kan Ankestyrelsen af egen drift tage en sag op, når det må antages, at en kommunalbestyrelse i en konkret sag ikke har foretaget de fornødne sagsbehandlingsskridt eller truffet de fornødne afgørelser i overensstemmelse med barnets eller den unges bedste. Ankestyrelsen kan i sådanne sager pålægge kommunen at foretage de fornødne sagsbehandlingsskridt eller træffe de fornødne afgørelser, ligesom Ankestyrelsen efter § 65, stk. 1, kan træffe foreløbig afgørelse om foranstaltninger efter servicelovens §§ 52 og 52 a, samt træffe endelig afgørelse efter servicelovens §§ 51, 58, 63, 68 a og 71.

Hvis Ankestyrelsen træffer sådanne afgørelse af egen drift, kan Ankestyrelsen herefter pålægge kommunalbestyrelsen at gennemføre afgørelserne, herunder inden for en nærmere angivet tidsfrist.

Efter § 55, stk. 2, i retssikkerhedsloven træffer Ankestyrelsen afgørelse med udvidet votering (to medlemmer og to ankechefer, herunder en formand) på en række områder, og herunder i klager over afgørelser truffet af børn- og ungeudvalget, jf. § 74 i serviceloven.

Det foreslås at ændre retssikkerhedslovens § 55, stk. 2, så sager, som Ankestyrelsens beslutter at tage op af egen drift efter servicelovens § 65, skal behandles på et møde med udvidet votering.

Den foreslåede ændring indebærer således, at sager efter servicelovens § 65, som Ankestyrelsen beslutter at tage op af egen drift, altid skal behandles på et møde med udvidet votering og dermed med deltagelse af 2 medlemmer og 2 ankechefer, hvoraf den ene af ankecheferne er formand.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger punkt 2.7.1-2.7.3.

Til nr. 14

Det fremgår af retssikkerhedslovens § 73, at Ankestyrelsens afgørelser efter serviceloven på nærmere fastsatte områder, herunder afgørelser om børn og unge-udvalgets beslutninger efter reglerne i servicelovens § 169, kan indbringes for retten efter de særlige regler i retsplejelovens kapitel 43 a. Ankestyrelsens afgørelse skal i disse tilfælde foreligge inden for otte uger.

Det foreslås, at § 73, stk. 1, nr. 2, i retssikkerhedsloven ændres, så det udgår, at det alene er børn og unge-udvalgets beslutninger, jf. servicelovens § 169, der er omfattet af bestemmelsen. Det foreslås videre, at det fastsættes, at Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser, som kan indbringes for Ankestyrelsen efter § 55, stk. 2, i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, skal behandles efter de særlige regler i retsplejelovens § 43 a.

Herved vil det blive sikret, at Ankestyrelsens afgørelser omfattes af servicelovens § 169 samt at Ankestyrelsens behandling af klager over Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser skal foreligge inden otte uger, så der af hensyn til barnets tarv hurtigst muligt skabes klarhed over situationen for barnet, den unge og forældrene.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.8.3.

Til nr. 15

Det fremgår af § 74 i retssikkerhedsloven, at social- og ældreministeren efter forhandling med beskæftigelsesministeren og social- og ældreministeren fastsætter regler for behandling af klagesager, herunder også regler om tidsfrister for indsendelse og videresendelse af klager m.v.

Det fremgår af kongelig resolution af 21. januar 2021 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene, at det bestemmes, at følgende under Sundheds- og Ældreministeriet hørende områder henlægges til Social- og Indenrigsministeriet: ressortansvaret for sager vedrørende ældreområdet, herunder tilbud om personlig pleje og praktisk hjælp, forebyggelse, rehabilitering og genoptræning mv., samt ressortansvaret for sager vedrørende plejehjem og beskyttede boliger. Det fremgår endvidere, at det bestemmes, at betegnelsen for social- og indenrigsministeren fremover skal være social- og ældreminister, og at sundheds- og ældreministeren fremover skal betegnes som sundhedsminister.

Henvisningen til social- og ældreministeren i § 74 i retssikkerhedsloven, som indtil den 21. januar 2021 var til sundheds- og ældreministeren, vedrører ældreområdet. Dette område blev med kongelig resolution af 21. januar 2021 overført til social- og ældreministerens ressort. Social- og ældreministeren skal derfor ikke efter den 21. januar 2021 forhandle med sundhedsministeren om fastsættelsen af regler for behandling af klagesager. Henvisninger til ministerie- og ministerbetegnelser ændres ved kongelige resolutioner. Dette gælder dog ikke, når der er tale om bestemmelser, der indeholder andre elementer end minister- eller ministeriebetegnelsen, såsom i § 74 i retssikkerhedsloven.

Det foreslås, at § 74 i retssikkerhedsloven konsekvensændres som følge af ressortændringen, sådan at kravet om forhandling med social- og ældreministeren (tidligere sundheds- og ældreministeren) udgår af bestemmelsen. Den foreslåede ændring er således af teknisk karakter og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 16

Det fremgår af § 77 i retssikkerhedsloven, at Social- og Ældreministeriet, Beskæftigelsesministeriet og Social- og Ældreministeriet kan anmode Ankestyrelsen om at gennemgå kommunalbestyrelsens afgørelser.

Det fremgår af kongelig resolution af 21. januar 2021 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene, at det bestemmes, at følgende under Sundheds- og Ældreministeriet hørende områder henlægges til Social- og Indenrigsministeriet: ressortansvaret for sager vedrørende ældreområdet, herunder tilbud om personlig pleje og praktisk hjælp, forebyggelse, rehabilitering og genoptræning mv., samt ressortansvaret for sager vedrørende plejehjem og beskyttede boliger. Det fremgår endvidere, at det bestemmes, at betegnelsen for social- og indenrigsministeren fremover skal være social- og ældreminister, og at sundheds- og ældreministeren fremover skal betegnes som sundhedsminister.

Henvisningen til Social- og Ældreministeriet i § 77 i retssikkerhedsloven, som indtil den 21. januar 2021 var til Sundheds- og Ældreministeriet, vedrører ældreområdet. Dette område blev med kongelig resolution af 21. januar 2021 overført til social- og ældreministerens ressort. Sundhedsministeriet skal således ikke kunne anmode Ankestyrelsen om at gennemgå kommunalbestyrelsens afgørelser. Henvisninger til ministerie- og ministerbetegnelser ændres ved kongelige resolutioner. Dette gælder dog ikke, når der er tale om

bestemmelser, der indeholder andre elementer end minister- eller ministeriebetegnelsen, såsom i § 77 i retssikkerhedsloven.

Det foreslås, at § 77 i retssikkerhedsloven konsekvensændres som følge af ressortændringen, sådan at Social- og Ældreministeriet kun fremgår én gang af bestemmelsen. Den foreslåede ændring er således af teknisk karakter og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 17

Det fremgår af § 80, stk. 2, 2. pkt., i retssikkerhedsloven, at Det Rådgivende Praksisudvalg i Ankestyrelsen bl.a. har til opgave at rådgive Ankestyrelsen om kriterier for udvælgelse af de klagesager, der kan udtages til behandling med deltagelse af beskikkede medlemmer. Der henvises i den forbindelse til, at udvælgelsen følger af § 52 c, stk. 2, og § 59 c, stk. 3.

Det foreslås, at henvisningen i § 80, stk. 2, 2. pkt., ændres til, at det er sager, der udtages til behandling med deltagelse af beskikkede medlemmer efter § 52 c, stk. 1, og § 59 a, stk. 2.

Den foreslåede ændring er begrundet i, at der er fejl i de gældende henvisninger, som derfor foreslås rettet. Den foreslåede ændring medfører ingen materiel ændring i, hvad Det Rådgivende Praksisudvalg skal rådgive om.

Til nr. 18

Det fremgår af § 80 i retssikkerhedsloven, at Ankestyrelsen nedsætter et centralt rådgivende udvalg til støtte for sin indsats med at koordinere praksis. Ankestyrelsens praksiskoordinerende opgave fremgår af § 76 i retssikkerhedsloven, hvoraf følger, at Ankestyrelsen har pligt til på landsplan at koordinere, at afgørelser, som kan indbringes for Ankestyrelsen eller Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg, træffes i overensstemmelse med lovgivningen. Det fremgår videre, at Ankestyrelsen følger praksis i kommunerne og jobcentrene og vejleder om praksis.

Det Rådgivende Praksisudvalgs opgaver er nærmere beskrevet i § 80, stk. 2. Heraf fremgår det, at udvalget har til opgave at følge og rådgive Ankestyrelsen om den koordinering af praksis, som Ankestyrelsen har pligt til at foretage. Udvalget skal desuden rådgive Ankestyrelsen om kriterier for udvælgelse af de klagesager, der kan udtages til behandling med deltagelse af beskikkede medlemmer efter lovens § 52 c, stk. 2, og § 59 a, stk. 3.

Det foreslås, at det tilføjes til opstillingen af opgaver for Det Rådgivende Praksisudvalg i § 80, stk. 2, at udvalget skal rådgive Ankestyrelsen om behovet for opfølgning på Ankestyrelsens undersøgelser efter § 76 af kommunernes praksis og om generel formidling af og vejledning om Ankestyrelsens praksis.

Formålet med den foreslåede tilføjelse er at sikre, at Det Rådgivende Praksisudvalg fortsat rådgiver Ankestyrelsen om behovet for opfølgning på Ankestyrelsens undersøgelser efter § 76 af kommunernes praksis og om generel formidling af og vejledning om Ankestyrelsens praksis. De nævnte opgaver har indtil den 14. juni 2021 fremgået af bekendtgørelse om retssikkerhed og administration på det sociale område, men i forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelse nr. 1152 af 7. juni 2021 om retssikkerhed og administration på det sociale område blev det afklaret, at hjemmelsgrundlaget for disse bestemmelser var utilstrækkeligt.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.3.2 og 2.3.3.

Til nr. 19

Det fremgår af § 87, stk. 1, 1. pkt., i retssikkerhedsloven, at social- og ældreministeren nedsætter et Centralt Handicapråd, der rådgiver i handicapspørgsmål. Det fremgår af § 87, stk. 1, 2. pkt., at staten betaler

udgifterne ved rådets virksomhed. I § 87, stk. 2, er social- og ældreministeren tillagt bemyndigelse til at fastsætte regler om rådets sammensætning og opgaver. Denne bemyndigelse er anvendt til at fastsætte reglerne i § 13 i bekendtgørelse om råd på det sociale område. Det fremgår af § 13 i bekendtgørelse om råd på det social område for det første, at formanden for Det Centrale Handicapråd honoreres efter aftale med Social- og Ældreministeriet. For det andet fremgår det, at der ydes vederlag og udgiftsgodtgørelse, herunder godtgørelse for nødvendige udgifter til handicapkompensation til rådets medlemmer i forbindelse med møder i rådet, arbejdsudvalg m.v. efter statens regler.

Det foreslås, at det tilføjes til bemyndigelsesbestemmelsen i § 87, stk. 2, i retssikkerhedsloven, at social- og ældreministeren ud over regler om rådets sammensætning og opgaver ligeledes kan fastsætte regler om honorering af Det Centrale Handicapråd.

Formålet med den foreslåede tilføjelse er at sikre tydelighed om, at ministeren kan fastsætte regler om honorering af såvel formanden for og medlemmerne af Det Centrale Handicapråd. Der er således alene tale om en præcisering af den gældende hjemmelsbestemmelse.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.5.2 og 2.5.3.

Til § 2

Til nr. 1

§ 32 a i serviceloven regulerer muligheden for hjemmetræning. Det fremgår af § 32 a, stk. 6, 2. pkt., at kommunalbestyrelsens udgifter til træningsredskaber, kurser, hjælpere m.v. til det enkelte barn eller den enkelte unge, der hjemmetrænes, ikke må overstige 500.000 kr. årligt. Det fremgår af § 182, stk. 2, at dette beløb reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det fremgår videre, at beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, og at reguleringen foretages første gang den 1. januar 2009.

Det foreslås, at beløbet i § 32 a, stk. 6, 2. pkt., ændres fra 500.000 kr. til 658.784 kr. (2021-niveau).

Den foreslåede ændring er begrundet i, at der med lovforslagets § 2, nr. 13, foreslås en præcisering af bestemmelsen i § 182, stk. 2, der vedrører satsreguleringen af beløbet i § 32 a, stk. 6, 2. pkt., således at det udtrykkeligt fremgår, at beløbet først satsreguleres og herefter afrundes. Dette medfører et behov for nyfastsættelse af beløbet i § 32 a, stk. 6, 2. pkt. Der er således ikke tale om en materiel ændring af beløbet i § 32 a, stk. 6, 2. pkt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 13, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 2

§ 41 i serviceloven regulerer merudgiftsydelse til børn med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller indgribende kronisk eller langvarig lidelse. Det fremgår af § 41, stk. 3, at dækning af merudgifter kan ydes, når de kønnede merudgifter udgør mindst 4.596 kr. pr. år (2015-niveau). Det fremgår af § 182, stk. 1, at dette beløb reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det fremgår videre, at beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, og at reguleringen foretages første gang den 1. januar 2016.

Det foreslås, at beløbet i § 41, stk. 3, 1. pkt., ændres fra 4.596 kr. til 5.145 kr. (2021-niveau). Det foreslås samtidigt, at henvisningen til, at beløbet fremgår i 2015-niveau ændres til 2021-niveau.

De foreslåede ændringer er begrundede i, at der med lovforslagets § 2, nr. 13, foreslås en præcisering af bestemmelsen i § 182, stk. 1, der vedrører satsreguleringen af beløbet i § 41, stk. 3, således at det udtrykkeligt fremgår, at beløbet først satsreguleres og herefter afrundes. Dette medfører et behov for nyfastsættelse af beløbet i § 41, stk. 3, 1. pkt. Der er således ikke tale om en materiel ændring af beløbet i § 41, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 13, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 3

§ 42 i serviceloven regulerer tabt arbejdsfortjeneste til personer, der i hjemmet forsørger et barn under 18 år med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller indgribende kronisk eller langvarig lidelse. Det fremgår af § 42, stk. 3, 1. pkt., at ydelsen fastsættes på baggrund af den tidligere bruttoindtægt, dog højst med et beløb på 31.936 kr. om måneden. Det fremgår af § 182, stk. 3, at dette beløb reguleres en gang årligt pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrullet en tilpasningsprocent for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det fremgår videre, at beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, og at reguleringen foretages første gang den 1. januar 2021.

Det foreslås, at beløbet i § 42, stk. 3, 1. pkt., ændres fra 31.936 kr. til 32.671 kr. (2021-niveau).

Den foreslåede ændring er begrundet i, at der med lovforslagets § 2, nr. 13, foreslås en præcisering af bestemmelsen i § 182, stk. 3, der vedrører satsreguleringen af beløbet i § 42, stk. 3, 1. pkt., således at det udtrykkeligt fremgår, at beløbet først satsreguleres og herefter afrundes. Dette medfører et behov for nyfastsættelse af beløbet i § 42, stk. 3, 1. pkt. Der er således ikke tale om en materiel ændring af beløbet i § 42, stk. 3, 1. pkt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 13, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 4

§§ 45 og 97 i serviceloven regulerer ledsagelse til henholdsvis børn og voksne. Det fremgår af § 45, stk. 5, 1. pkt., og § 97, stk. 7, 1. pkt., at udgifter til ledsagerens befordring og andre aktiviteter i forbindelse med ledsageordningen kan dækkes med et beløb på op til 663 kr. årligt. Det fremgår af § 182, stk. 4, at dette beløb reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det fremgår videre, at beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, og at reguleringen foretages første gang den 1. januar 2006.

Det foreslås, at beløbene i § 45, stk. 5, 1. pkt., og § 97, stk. 7, 1. pkt., ændres fra 663 kr. til 937 kr. (2021-niveau).

De foreslåede ændringer er begrundede i, at der med lovforslagets § 2, nr. 12, foreslås en præcisering af bestemmelsen i § 182, stk. 4, der vedrører satsreguleringen af beløbet i § 45, stk. 5, 1. pkt., og § 97, stk. 7, 1. pkt., således at det udtrykkeligt fremgår, at beløbet først satsreguleres og herefter afrundes. Dette medfører et behov for nyfastsættelse af beløbet i § 45, stk. 5, 1. pkt., og § 97, stk. 7, 1. pkt. Der er således ikke tale om en materiel ændring af beløbet i § 45, stk. 5, 1. pkt., og § 97, stk. 7, 1. pkt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 12, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 5

§ 55, stk. 4, i serviceloven vedrører godtgørelse fra kommunalbestyrelsen af udgifter til kost og logi i forbindelse med formidlet døgnophold for børn og unge, når opholdet ikke er omfattet af takstfinansiering.

Det fremgår af § 55, stk. 4, 2. pkt., at for første og andet barn eller ung placeret på samme sted udgør godtgørelsen 174 kr. pr. døgn på barn under 10 år og 186 kr. pr. døgn pr. barn eller ung over 2010 (2016-niveau). Det fremgår af § 182, stk. 5, at disse beløb reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det fremgår videre, at beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, og at reguleringen foretages første gang den 1. januar 2017.

Det foreslås, at beløbene i § 55, stk. 4, 2. pkt., ændres fra 174 kr. til 193 kr. og fra 186 kr. til 206 kr. Det foreslås samtidigt, at henvisningen til, at beløbet fremgår i 2016-niveau ændres til 2021-niveau.

De foreslåede ændringer er begrundede i, at der med lovforslagets § 2, nr. 12, foreslås en præcisering af bestemmelsen i § 182, stk. 5, der vedrører satsreguleringen af beløbet i § 55, stk. 4, således at det udtrykkeligt fremgår, at beløbet først satsreguleres og herefter afrundes. Dette medfører et behov for nyfastsættelse af beløbene i § 55, stk. 4, 2. pkt. Der er således ikke tale om en materiel ændring af beløbene i § 55, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 12, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 6

§ 55, stk. 4, i serviceloven vedrører godtgørelse fra kommunalbestyrelsen af udgifter til kost og logi i forbindelse med formidlet døgnophold for børn og unge, når opholdet ikke er omfattet af takstfinansiering. Det fremgår af § 55, stk. 4, 3. pkt., at for tredje barn eller derover placeret på samme sted udgør godtgørelsen 162 kr. pr. døgn pr. barn eller ung i 2016-niveau uanset barnets alder. Det fremgår af § 182, stk. 5, at dette beløb reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det fremgår videre, at beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, og at reguleringen foretages første gang den 1. januar 2017.

Det foreslås, at beløbet i § 55, stk. 4, 3. pkt., ændres fra 162 kr. til 177 kr. Det foreslås samtidigt, at henvisningen til, at beløbet fremgår i 2016-niveau ændres til 2021-niveau.

De foreslåede ændringer er begrundede i, at der med lovforslagets § 2, nr. 12, foreslås en præcisering af bestemmelsen i § 182, stk. 5, der vedrører satsreguleringen af beløbet i § 55, stk. 4, således at det udtrykkeligt fremgår, at beløbet først satsreguleres og herefter afrundes. Dette medfører et behov for nyfastsættelse af beløbene i § 55, stk. 4, 3. pkt. Der er således ikke tale om en materiel ændring af beløbene i § 55, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 12, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 7

§ 100 i serviceloven regulerer merudgiftsydelse til personer mellem det fyldte 18. år og folkepensionsalderen, der har varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, og til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, der har opsat udbetalingen af folkepension. Det fremgår af § 100, stk. 3, at tilskud til nødvendige merudgifter kan ydes, når de sandsynliggjorte merudgifter udgør mindst 6.408 kr. pr. år svarende til 534 kr. pr. måned. Det fremgår videre, at tilskuddet udgør et standardbeløb på 1.000 kr. pr. måned, hvis de sandsynliggjorte merudgifter er i intervallet 534 kr.-1.500 kr. om måneden, og et standardbeløb på 2.000 kr. pr. måned, hvis de sandsynliggjorte merudgifter er i intervallet 1.501 kr.-2.500 kr. om måneden. Kan borgeren dokumentere merudgifter på over 2.500 kr. pr. måned, ydes tilskuddet med et beløb svarende til de faktiske merudgifter. Det fremgår af § 182, stk. 26 at de beløb, der fremgår af § 100, stk. 3, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det fremgår videre, at beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, og at reguleringen foretages første gang den 1. januar 2019.

Det foreslås, at beløbene i § 100, stk. 3, ændres fra 6408 kr. til 6.804 kr., fra 534 kr. til 567 kr., fra 1.000 kr. til 1.061 kr., fra 534 kr.-1.500 kr. til 567 kr.-1.592 kr., fra 2.000 kr. til 2.123 kr., fra 1.501 kr.-2.500 kr. til 1.593 kr.-2.653 kr., og fra 2.500 kr. til 2.654 kr., samt at det for alle beløb angives, at det er i 2021-niveau.

De foreslåede ændringer er begrundet i, at der med lovforslagets § 2, nr. 18, foreslås en præcisering af bestemmelsen i § 182, stk. 6, der vedrører satsreguleringen af beløbene i § 100, stk. 3, således at det udtrykkeligt fremgår, at beløbene først satsreguleres og herefter afrundes. Dette medfører et behov for nyfastsættelse af beløbene i § 100, stk. 3. Der er således ikke tale om en materiel ændring af beløbene i § 100, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 18, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 8

§ 114 i serviceloven regulerer støtte til køb af bil til personer med en varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Det fremgår af § 114, stk. 2, at støtten ydes som et retefrit lån inden for en ramme på 187.000 kr. Det fremgår af § 182, stk. 7, at dette beløb reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det fremgår videre, at beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 1.000.

Det foreslås, at beløbet i § 114, stk. 2, ændres fra 187.000 kr. til 199.000 kr. (2021-niveau).

Den foreslåede ændring er begrundet i, at der med lovforslagets § 2, nr. 12, foreslås en præcisering af bestemmelsen i § 182, stk. 7, der vedrører satsreguleringen af beløbet i § 114, stk. 2, således at det udtrykkeligt fremgår, at beløbet først satsreguleres og herefter afrundes. Dette medfører et behov for nyfastsættelse af beløbet i § 114, stk. 2. Der er således ikke tale om en materiel ændring af beløbet i § 114, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 12, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 9

§ 120 i serviceloven regulerer størrelsen af plejevederlaget for pasning af døende efter § 119. Det fremgår af § 120, stk. 2, 1. pkt., at personer, som ikke er berettiget til plejevederlag efter § 120, stk. 1, får udbetalt 11.609 kr. månedligt i plejevederlag. Det fremgår af § 182, stk. 9, at dette beløb reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det fremgår videre, at beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, og at reguleringen foretages første gang den 1. januar 2006.

Det foreslås, at beløbet i § 120, stk. 2, 1. pkt., ændres fra 11.609 kr. til 16.440 kr. (2021-niveau)

Den foreslåede ændring er begrundet i, at der med lovforslagets § 2, nr. 12, foreslås en præcisering af bestemmelsen i § 182, stk. 9, der vedrører satsreguleringen af beløbet i § 120, stk. 2, 1. pkt., således at det udtrykkeligt fremgår, at beløbet først satsreguleres og herefter afrundes. Dette medfører et behov for nyfastsættelse af beløbet i § 120, stk. 2, 1. pkt. Der er således ikke tale om en materiel ændring af beløbet i § 120, stk. 2, 1. pkt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 12, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 10.

Efter § 174, stk. 1, i serviceloven fastsætter den kommunale, regionale eller private leverandør vejledende takster for ydelser og tilbud efter serviceloven, dog inden for de regler som social- og ældreministeren fastsætter med hjemmel i § 174, stk. 3. Efter § 174, stk. 1, 2. pkt. fastsættes taksterne på baggrund af samtlige budgetterede, direkte og indirekte langsigtede omkostninger ved levering af ydelsen eller drift af tilbuddet.

Det fremgår videre af § 174, stk. 3, at social- og ældreministeren fastsætter regler om takstberegningen, herunder om grundlaget for beregningen, om hvilke ydelser og tilbud efter loven der er omfattet af § 174, stk. 1, og om, hvornår bestemmelsen i § 174, stk. 1, kan fraviges. Bemyndigelsen er senest udmøntet ved bekendtgørelse nr. 1017 af 19. august 2017 om finansiering af visse ydelser og tilbud efter lov om social service samt betaling for unges ophold i Kriminalforsorgens institutioner (finansieringsbekendtgørelsen). Den gældende bemyndigelsesbestemmelse i § 174, stk. 3, er afgrænset til, at social- og ældreministeren kan fastsætte regler om hvilke ydelser og tilbud efter serviceloven, der kan indgå i takstfastsættelsen. Der er ikke efter gældende ret hjemmel til, at udgifter til visse former for sundhedsfaglig behandling, der ydes som led i opholdet på tilbud efter serviceloven, kan indgå i beregningen af taksterne for tilbuddet. Det foreslås, at det i § 174, stk. 3, tilføjes, at social- og ældreministeren også kan fastsætte regler om, at sundhedsfaglig behandling efter sundhedsloven skal indgå i beregningen af takster.

Den foreslåede ændring vil betyde, at social- og ældreministeren kan fastsætte regler om, at ydelser og tilbud efter sundhedsloven skal indgå i beregningen af takster for tilbud efter serviceloven.

Sundhedsfaglig behandling skal forstås i overensstemmelse med sundhedslovens § 5 og omfatter undersøgelse, diagnosticering, sygdomsbehandling, fødselshjælp, genoptræning, sundhedsfaglig pleje samt forebyggelse og sundhedsfremme i forhold til den enkelte patient.

Den foreslåede bemyndigelse forventes anvendt til at fastsætte regler om, at omkostninger til visse former for sundhedsfaglig behandling, der ydes af det enkelte tilbud til borgeren som led i borgerens ophold på tilbuddet, skal indregnes i taksten for tilbuddet efter servicelovens § 174, stk. 1.

Bemyndigelsen forventes ikke anvendt til at fastsætte regler om, at udgifter til kommunale sundhedsydelser (behandlinger), der ydes efter sundhedsloven kan indregnes i taksterne for tilbud efter serviceloven. Sådanne udgifter, der altså ikke vil kunne indregnes i taksten, er bl.a. udgifter til hjemmesygeplejeydelser efter sundhedsloven § 138, forebyggende ydelser efter sundhedsloven §§ 120-123, kommunale børne- og ungdomstandpleje efter sundhedsloven §§ 127 og 129, tandpleje efter sundhedsloven §§ 131, 133, 134 a og 135, genoptræningsydelser efter sundhedsloven § 140, fysioterapiydelser m.v. efter sundhedsloven §§ 140 a og 140 b, behandling for alkoholmisbrug efter sundhedsloven § 141, lægelig stofmisbrugsbehandling efter sundhedsloven § 142, befordringsgodtgørelse efter sundhedsloven § 170 og befordring i forbindelse med genoptræning efter sundhedslovens § 140 og § 168, stk. 1.

Med den foreslåede ændring modvirkes den u hensigtsmæssige effekt, at kommuner, der opretter et specialiseret tilbud efter serviceloven i kommunen, belastes uforholdsmæssigt økonomisk ved at have betalingsforpligtelsen for sundhedsydelser for borgere visiteret til tilbuddet af en anden kommune.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.1.2. og 2.1.3.

Til nr. 11

§ 176 i serviceloven regulerer statsrefusion til kommunerne for udgifter til hjælp og støtte efter serviceloven. Det fremgår af § 176, stk. 1, 1. pkt., at i de tilfælde, hvor udgifterne til hjælp og støtte til en person under 67 år i en konkret sag overstiger 830.000 kr. årligt, refunderer staten 25 pct. af den del af kommunens udgifter, som ligger over dette beløb. Det fremgår videre af § 176, stk. 1, 2. pkt., at for den del af udgifterne, der overstiger 1.630.000 kr. årligt, udgør statsrefusionen 50 pct. Endelig fremgår af § 176, stk. 1, 3. pkt., at for den del af udgifterne, der overstiger 2.050.000 kr. årligt, udgør statsrefusionen 75 pct. Det fremgår af § 182,

stk. 11, at beløbene i § 176, stk. 1, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det fremgår videre, at beløbet afrundes til nærmeste 10.000 kr., og at reguleringen foretages første gang den 1. januar 2021.

Det foreslås, at beløbene i § 176, stk. 1, ændres fra 830.000 kr. årligt (2020-niveau) til 850.000 kr. årligt (2021-niveau), fra 1.630.000 kr. årligt (2020-niveau) til 1.660.000 kr. årligt (2021-niveau) og 2.050.000 kr. årligt (2020-niveau) til 2.090.000 kr. årligt (2021-niveau).

De foreslåede ændringer er begrundet i, at der med lovforslagets § 2, nr. 18, foreslås en præcisering af bestemmelsen i § 182, stk. 11, der vedrører satsreguleringen af beløbet i § 176, stk. 1, således at det udtrykkeligt fremgår, at beløbene først satsreguleres og herefter afrundes. Dette medfører et behov for nyfastsættelse af beløbene i § 176, stk. 1. Der er således ikke tale om en materiel ændring af beløbene i § 176, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 19, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 12

Det fremgår af servicelovens § 176, at i de tilfælde, hvor udgifterne til hjælp og støtte efter loven for en person under 67 år i en konkret sag overstiger 830.000 kr. årligt (2020-niveau), refunderer staten 25 pct. af den del af kommunens udgifter, som ligger over dette beløb, mens refusionen for den del af udgifterne, der overstiger 1.630.000 kr. årligt (2020-niveau), udgør 50 pct. Endeligt fremgår det at for den del af udgifterne, der overstiger 2.050.000 kr. årligt (2020-niveau), udgør statsrefusionen 75 pct. Det fremgår videre af stk. 2, at reglerne også finder anvendelse for summen af en kommunes udgifter til hjælp og støtte efter loven for børn og unge under 18 år, og udgifter til hjælp og støtte efter lovens §§ 76 og 76 a for unge i alderen 18-22 år, når de pågældende børn og unge tilhører samme husstand.

Det foreslås, at der indsættes et nyt punktum i § 176, stk. 1, hvor det fastsættes, at i udgifterne efter bestemmelsens 1. pkt. indgår også kommunens udgifter til foranstaltninger efter §§ 13-17 og 32 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet.

Forslaget indebærer, at kommunerne vil kunne medtage de samlede udgifter til et barn eller en ung efter både serviceloven og de nærmere angivne bestemmelser i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, i opgørelsen af udgifter, som kan omfattes af reglerne om statsrefusion. Det betyder også, at kommunernes udgifter til foranstaltninger iværksat efter lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet vil kunne indgå i kommunernes opgørelse af udgifter til søskende i den samlede husstand, når betingelserne herfor er oplyst.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.9.1.

Til nr. 13

§ 182 i serviceloven indeholder bestemmelser om satsreguleringen af en række beløb i serviceloven. Det fremgår således af § 182, stk. 1, at det beløb, der er nævnt i § 41, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2016.

Det fremgår videre af § 182, stk. 2, at det beløb, der er nævnt i § 32 a, stk. 6, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2009.

Af § 182, stk. 3, fremgår, at det beløb, der er nævnt i § 42, stk. 3, reguleres en gang årligt pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrullet en tilpasningsprocent for det pågældende finansår, jf. lov om en

satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2021.

Af § 182, stk. 4, fremgår, at det beløb, der er nævnt i § 45, stk. 5, og § 97, stk. 7, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2006.

Af § 182, stk. 5, fremgår, at de beløb, der er nævnt i § 55, stk. 4, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2017.

Af § 182, stk. 7, fremgår, at det beløb, der er nævnt i § 114, stk. 2, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 1.000.

Endelig fremgår det af § 182, stk. 9, at det beløb, der er nævnt i § 120, stk. 2, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang pr. 1. januar 2006.

Det foreslås, at det i § 182, stk. 1, 2. pkt., § 182, stk. 2, 2. pkt., § 182, stk. 3, 2. pkt., § 182, stk. 4, 2. pkt., § 182, stk. 5, 2. pkt., § 182, stk. 7, 2. pkt., og § 182, stk. 9, 2. pkt., præciseres, at det er det beløb, der fremkommer efter regulering, der afrundes.

De foreslåede ændringer er begrundet i, at det bør fremgå klart, at det beløb, der afrundes, efter bestemmelserne i § 182, stk. 1-5, 7 og 9, er det satsregulerede beløb. Dvs. at beløbet ikke først afrundes og derefter satsreguleres. Dette fremgår eksplicit af § 182, stk. 8, og vil med de foreslåede ændringer også fremgå af § 182, stk. 1-5, 7 og 9.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 14

§ 182 i serviceloven indeholder bestemmelser om satsreguleringen af en række beløb i serviceloven. Det fremgår således af § 182, stk. 1, at det beløb, der er nævnt i § 41, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2016.

Det foreslås, at årstalsangivelsen i § 182, stk. 1, 3. pkt., ændres fra 2016 til 2022.

Den foreslåede ændring skyldes, at beløbet i § 41 med lovforslagets § 2, nr. 2, foreslås nyfastsat til 2021-niveau som følge af lovforslagets § 2, nr. 12.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 2 og 13, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 15

§ 182 i serviceloven indeholder bestemmelser om satsreguleringen af en række beløb i serviceloven. Det fremgår således af § 182, stk. 2, at det beløb, der er nævnt i § 32 a, stk. 6, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2009.

Det foreslås, at årstalsangivelsen i § 182, stk. 2, 3. pkt., ændres fra 2009 til 2022.

Den foreslåede ændring skyldes, at beløbet i § 32 a, stk. 6, med lovforslagets § 2, nr. 1, foreslås nyfastsat til 2021-niveau som følge af lovforslagets § 2, nr. 12.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 1 og 13, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 16

§ 182 i serviceloven indeholder bestemmelser om satsreguleringen af en række beløb i serviceloven. Det fremgår således af § 182, stk. 3, at det beløb, der er nævnt i § 42, stk. 3, reguleres en gang årligt den 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrullet en tilpasningsprocent for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2021.

Det foreslås, at årstalsangivelsen i § 182, stk. 3, 3. pkt., ændres fra 2021 til 2022.

Den foreslåede ændring skyldes, at beløbet i § 42, stk. 3, med lovforslagets § 2, nr. 3, foreslås nyfastsat til 2021-niveau som følge af lovforslagets § 2, nr. 12.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 2 og 13, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 17

§ 182 i serviceloven indeholder bestemmelser om satsreguleringen af en række beløb i serviceloven. Det fremgår således af § 182, stk. 4, at det beløb, der er nævnt i § 45, stk. 5, og § 97, stk. 7, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Tilsvarende gælder efter § 182, stk. 9, for det beløb, der er nævnt i § 120, stk. 2.

Det foreslås, at årstalsangivelsen i § 182, stk. 4, 3. pkt., og § 182, stk. 9, 3. pkt., ændres fra 2006 til 2022.

Den foreslåede ændring skyldes, at beløbene i § 45, stk. 5, § 97, stk. 7, og § 120, stk. 2, med lovforslagets § 2, nr. 4 og 9, foreslås nyfastsat til 2021-niveau som følge af lovforslagets § 2, nr. 12.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 4, 9 og 13, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 18

§ 182 i serviceloven indeholder bestemmelser om satsreguleringen af en række beløb i serviceloven. Det fremgår således af § 182, stk. 5, at det beløb, der er nævnt i § 55, stk. 4, reguleres en gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2017.

Det foreslås, at årstalsangivelsen i § 182, stk. 5, 3. pkt., ændres fra 2017 til 2022.

Den foreslåede ændring skyldes, at beløbet i § 55, stk. 4, med lovforslagets § 2, nr. 5, foreslås nyfastsat til 2021-niveau som følge af lovforslagets § 2, nr. 12.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 5 og 13, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 19

§ 182 i serviceloven indeholder bestemmelser om satsreguleringen af en række beløb i serviceloven. Det fremgår således af § 182, stk. 6, at de beløb, der er nævnt i § 100, stk. 3, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbene afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2019.

Det fremgår endvidere af § 182, stk. 11, at beløbene i §§ 176 og 176 a reguleres en gang årligt den 1. januar, første gang pr. 1. januar 2013, med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbene afrundes til nærmeste 10.000 kr.

Det foreslås, at det i § 182, stk. 6, 2. pkt., og § 182, stk. 11, 2. pkt., præciseres, at det er det beløb, der fremkommer efter regulering, der afrundes.

De foreslåede ændringer er begrundet i, at det bør fremgå klart, at det beløb, der afrundes, efter bestemmelserne i § 182, stk. 6 og 11, er det satsregulerede beløb. Dvs. at beløbet ikke først afrundes og derefter satsreguleres. Dette fremgår eksplicit af § 182, stk. 8, og vil med de foreslåede ændringer også fremgå af § 182, stk. 6 og 11.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 20

§ 182 i serviceloven indeholder bestemmelser om satsreguleringen af en række beløb i serviceloven. Det fremgår således af § 182, stk. 6, at de beløb, der er nævnt i § 100, stk. 3, reguleres en gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2019.

Det foreslås, at årstalsangivelsen i § 182, stk. 6, 3. pkt., ændres fra 2019 til 2022.

Den foreslåede ændring skyldes, at beløbene i § 100, stk. 3, med lovforslagets § 2, nr. 7, foreslås nyfastsat til 2021-niveau som følge af lovforslagets § 2, nr. 19.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 7 og 19, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 21

Det fremgår af § 182, stk. 7, i serviceloven, at det beløb, der er nævnt i § 114, stk. 2, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. satsreguleringsloven

Det foreslås, at der i § 182, stk. 7, indsættes et 3. pkt., hvormed det tydeliggøres, at reguleringen sker første gang den 1. januar 2019.

Ændringen vil medføre en præcisering af reguleringen af beløbet i § 114, stk. 2.

Der er ikke med ændringen tilsigtet en indholdsmæssig ændring af satsreguleringen.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til nr. 22

§ 182 i serviceloven indeholder bestemmelser om satsreguleringen af en række beløb i serviceloven. Det fremgår således af § 182, stk. 11, at de beløb, der er nævnt i §§ 176 og 176 a, reguleres en gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2013.

Det foreslås, at årstalsangivelsen i § 182, stk. 11, 1. pkt., ændres fra 2013 til 2022.

Den foreslåede ændring skyldes, at beløbet i §§ 176, med lovforslages § 2, nr. 11, foreslås nyfastsat til 2021-niveau som følge af lovforslagets § 2, nr. 19.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 11 og 19, samt de almindelige bemærkninger, punkt 2.6.2. og 2.6.3.

Til § 3

Til nr. 1

Efter § 53 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet har kommunalbestyrelsen ansvaret for at indbringe sagerne for Ungdomskriminalitetsnævnet og bidrage til sagernes oplysning. Kommunalbestyrelsen har ligeledes ansvaret for at sikre, at Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser efter §§ 12-14 fuldbyrdes.

Der er i § 54 i samme lov fastsat regler om kommunalbestyrelsens tilsyn med børn og unge, der er underlagt en afgørelse fra Ungdomskriminalitetsnævnet. Der er ikke fastsat særskilte regler om finansiering af de udgifter, der er forbundet med kommunalbestyrelsens iværksættelse af Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser.

Det foreslås, at det i en ny § 54 a fastsættes, at kommunen endeligt afholder udgifter til foranstaltninger iværksat i henhold til afgørelser truffet efter lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet. Det foreslås videre, at der fastsættes en bemyndigelse for social- og ældreministeren til efter forhandling med justitsministeren at fastsætte nærmere regler om betaling for ophold i delvis lukkede døgninstitutioner, delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, når opholdet sker i henhold til en afgørelse truffet af Ungdomskriminalitetsnævnet, jf. §§ 15 og 16 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet.

Herved sikres dels, at der fremover er udtrykkelig hjemmel for kommunerne til at afholde disse udgifter, dels, at der kan fastsættes nærmere regler om betaling for ophold i de nævnte institutionstyper eller afdelinger. Det forventes, at der fastsættes betalingsregler svarende til de regler, der gælder når afgørelsen om anbringelse på de pågældende anbringelsessteder er truffet af børn og unge-udvalget i kommunen efter reglerne i servicelovens §§ 63 a-c.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 2.9.2-2.9.3.

Til § 4

Det foreslås med stk. 1, at loven træder i kraft den 1. januar 2022.

Det foreslås i stk. 2, at lovens § 2, nr. 12, om ændring af servicelovens § 176 finder anvendelse for afgørelser truffet fra 1. januar 2019.

Dette vil medføre, at kommunernes udgifter til foranstaltninger efter §§ 13-17 og 32 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, der vedrører perioden fra 1. januar 2019 og frem vil være omfattet af adgangen til refusion for særligt dyre enkeltsager.

Herved sikres, at de enkelte kommuner, som siden 1. januar 2019 har lidt et refusionstab for udgifter til de angivne foranstaltninger, der før indførelse af lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet ville være iværksat efter lov om social service, også får adgang til at hjemtage refusion såfremt de kommunale udgifter til de

nævnte foranstaltninger overstiger refusionsgrænserne efter de regler og satser, der var gældende i henholdsvis 2019, 2020 og 2021.

Ændringen har ikke betydning for de konkrete indsatser over for børn, unge og deres familier, men vedrører beregningen af de kommunale udgifter og de kommunale regnskaber samt den statslige refusionsordning.

Loven vil ikke gælde for Færøerne og Grønland, da retssikkerhedsloven, jf. § 90, stk. 1, i retssikkerhedsloven, og serviceloven, jf. § 196, stk. 1, i serviceloven, ikke gælder for Færøerne og Grønland og ikke kan sættes i kraft for disse dele af riget.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. lovbekendtgørelse nr. 1555 af 2. november 2020, som ændret ved § 5 i lov nr. 2189 af 29. december 2020, § 3 i lov nr. 2190 af 29. december 2020 og § 4 i lov nr. 465 af 20. marts 2021 foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 2. --- Stk. 2. --- Stk. 3. Social- og ældreministeren bestemmer, på beskæftigelsesområdet efter forhandling med beskæftigelsesministeren og på ældreområdet efter forhandling med sundhedsministeren, hvilke sager denne lov helt eller delvis skal gælde for.</p>	<p>1. I § 2, stk. 3, udgår »og på ældreområdet efter forhandling med sundhedsministeren«.</p>
<p>§ 9 c. Opholdskommunen har ret til at få dækket sin andel af udgifterne til hjælp efter lov om social service, lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om individuel boligstøtte, § 52, stk. 1, i lov om social pension, § 50, stk. 1, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. og § 3, stk. 1m nr. 11 og 16, jf. §§ 2 og 5, i lov om kommunernes finansiering af visse offentlige ydelser udbetalt af kommunerne, Udbetaling Danmark og arbejdsløshedskasserne af den tidligere opholdskommune efter stk. 2-6. Bliver et barn eller en ung, der er anbragt uden for hjemmet, eller over for hvem der er iværksat foranstaltninger efter § 76, stk. 3, i lov om social service, visiteret til en kommune efter integrationslovens § 10, ydes refusion efter stk. 2, nr. 6, og stk. 4 dog af denne kommune.</p>	<p>1. I § 9 c, stk. 1, 1. pkt., udgår »lov om social service,« og efter »lov om en aktiv beskæftigelsesindsats,« indsættes: »lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v.,«.</p> <p>3. § 9 c, stk. 1, 2. pkt., ophæves.</p>

<p><i>Stk. 2.</i> Opholdskommunen har ret til refusion, når den tidligere kommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at en person får ophold i</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) boformer efter §§ 107-110 og 192 i lov om social service, 2) boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v., 3) institutioner under sygehusvæsenet, 4) institutioner under Kriminalforsorgen, 5) boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med boformer m.v. under nr. 1-4, 6) anbringelsessteder for børn og unge efter § 66 i lov om social service eller 7) døgnophold efter § 76 a i lov om social service. 	<p>4. I § 9 c, stk. 2 og 3, indsættes efter »refusion«: »for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1,«.</p>
<p><i>Stk. 3.</i> Opholdskommunen har ret til refusion, når en person har fået ophold i en anden kommune i</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) en af KFUM's soldaterrekreationer drevet af KFUMs Soldatermission, 2) et veteranhjem drevet af Fonden Danske Veteranhjem eller 3) Veteranbo drevet af KFUMs Soldatermission. 	
<p><i>Stk. 4.</i> Opholdskommunen har ret til refusion fra den kommune, der har truffet afgørelse om anbringelse af et barn eller en ung uden for hjemmet, når der iværksættes foranstaltninger for den unge efter § 76, stk. 3, i lov om social service. Når den kommune, der har truffet afgørelse om anbringelsen, selv har ret til refusion efter stk. 6, ydes refusionen dog af den kommune, der var refusionspligtig efter stk. 6.</p>	<p>5. I § 9 c, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »refusion«: »for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1, og efter lov om social service«.</p> <p>6. I § 9 c, stk. 4, indsættes som 3. pkt.: »Bliver en ung, for hvem der er iværksat foranstaltninger efter § 76, stk. 3, i lov om social service, visiteret til en kommune efter integrationslovens § 10, ydes refusion efter 1. pkt. dog af denne kommune.«</p>
<p><i>Stk. 5.</i> Opholdskommunen har ret til refusion efter stk. 1, når en person er</p>	<p>7. I § 9 c, stk. 5, ændres »efter stk. 1« til: »for udgifter til hjælp efter de love, der</p>

<p>flyttet til et tilsvarende tilbud i en anden kommune efter</p> <p>1) § 108, stk. 2, og § 192 i lov om social service,</p> <p>2) § 58 a i lov om almene boliger m.v. eller</p> <p>3) lov om friplejeboliger.</p>	<p>er nævnt i stk. 1, og efter lov om social service«.</p>
<p><i>Stk. 6.</i> Opholdskommunen har ret til refusion, når en person får ophold i et tilbud som nævnt i stk. 2, 4 og 5 og den tidligere opholdskommune var bekendt med de forhold, der begrundet tilbuddet, og det var åbenbart, at der måtte gribes ind. En opholdskommune har ligeledes ret til refusion efter stk. 1, når et barn eller en ung får ophold i et anbringelsessted, jf. § 66 i lov om social service, som følge af en tidligere opholdskommunes beslutning om hjemgivelse, når det er åbenbart, at beslutningen om hjemgivelse var ubegrundet.</p>	<p>8. I § 9 c, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »refusion«: »for udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1, og efter lov om social service«.</p> <p>9. I § 9 c, stk. 6, 2. pkt. udgår »ligeledes« og »efter stk. 1« ændres til: »for udgifter efter lov om social service«.</p>
<p><i>Stk. 7-11.</i> ---</p> <p><i>Stk. 12.</i> Kommuner kan uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 2-6, indbyrdes aftale, at en tidligere opholdskommune fortsat afholder udgifter til hjælp efter de love, der er nævnt i stk. 1. Det fastsættes i aftalen, hvor længe den skal gælde.</p> <p><i>Stk. 13.</i> ---</p>	<p>10. I § 9 c, stk. 12, 1. pkt., indsættes efter »stk. 1«: », og efter lov om social service«.</p>
<p>§ 37 a. ---</p> <p><i>Stk. 2</i> ---</p> <p><i>Stk. 3.</i> Handicaprådet sammensættes af 3-7 medlemmer fra handicaporganisationerne i kommunen udpeget efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer og 3-7 medlemmer udpeget af kommunalbestyrelsen, heraf et antal af dens medlemmer. Handicaprådet vælger selv sin formand.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Social- og ældreministeren fastsætter i en bekendtgørelse nærmere</p>	<p>11. I § 37 a, stk. 3, udgår »udpeget efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer«, og der indsættes efter 1. pkt.: »Medlemmerne fra handicaporganisationerne udpeges efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer, idet kommunalbestyrelsen dog kan vælge at udpege et antal medlemmer, der ikke må overstige antallet af medlemmer, der udpeges efter indstilling fra Danske Handicaporganisationer, fra lokale handicaporganisationer i kommunen.«</p>

<p>regler om handicaprådets virksomhed og sammensætning.</p>	<p>12. I § 37 a, stk. 4, ændres »og« til: »,« og efter »sammensætning« indsættes: », afholdelse af udgifter og honorering«.</p>
<p>§ 55. --- Stk. 2. Udvidet votering skal benyttes i sager om følgende:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Sager, hvor Ankestyrelsen har besluttet, at sagen har principiel eller generel betydning, jf. § 52 c, stk. 1. 2) Afgørelser truffet af børn og unge-udvalget, jf. § 74 i lov om social service. 3) Afgørelser truffet af Ungdomskriminalitetsnævnet i medfør af § 14, stk. 2-4, og §§ 15-18, 23, 24 og 32 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet. 4) Sager om adoption uden samtykke efter § 9 i adoptionsloven. 5) Sager om tilbageholdelse i boligen efter § 127 og om optagelse i særlige botilbud uden samtykke efter §§ 129 og 129 a i lov om social service. 6) Afgørelser, der er udsat med henblik på udvidet votering, jf. § 53, stk. 3. 7) Andre sager, som direktøren beslutter har principiel eller generel betydning. <p>Stk. 3. ---</p>	<p>13. I § 55, stk. 2, indsættes efter nr. 6 som nyt nummer:</p> <p>»7) Sager, som Ankestyrelsen beslutter at tage op af egen drift efter § 65 i lov om social service.«</p> <p>Nr. 7 bliver herefter nr. 8.</p>
<p>§ 73. Ankestyrelsens afgørelser efter lov om social service kan i følgende tilfælde indbringes for retten efter de særlige regler i retsplejelovens kapitel 43 a:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Optagelse i særlige botilbud uden samtykke efter §§ 129 og 129 a. 2) Afgørelser om børn og unge-udvalgets beslutninger efter reglerne i § 169. <p>Ankestyrelsens afgørelse skal foreligge inden 8 uger.</p> <p>Stk. 2. ---</p>	<p>14. I § 73, stk. 1, nr. 2, udgår »om børn og unge-udvalgets beslutninger« og der indsættes som <i>nr. 3</i>:</p> <p>»3) Ungdomskriminalitetsnævnets afgørelser, som kan indbringes for Ankestyrelsen efter § 55, stk. 2, i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet.«</p>
<p>§ 74. Social- og ældreministeren fastsætter efter forhandling med beskæftigelsesministeren og</p>	<p>15. I § 74 udgår »og social- og ældreministeren«.</p>

sundhedsministeren regler for behandling af klagesager, herunder også regler om tidsfrister for indsendelse og videresendelse af klager m.v.	
§ 77. Social- og Ældreministeriet, Beskæftigelsesministeriet og Sundhedsministeriet kan anmode Ankestyrelsen om at gennemgå kommunalbestyrelsernes afgørelser.	16. I § 77 ændres »Social- og Ældreministeriet,« til »Social- og Ældreministeriet og«, og »og Social- og Ældreministeriet« udgår.
<p>§ 80. Ankestyrelsen nedsætter et centralt rådgivende udvalg til støtte for sin indsats med at koordinere praksis, jf. § 76.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udvalget har til opgave at følge og rådgive Ankestyrelsen om den koordinering af praksis, som Ankestyrelsen har pligt til at foretage. Udvalget skal desuden rådgive Ankestyrelsen om kriterier for udvælgelse af de klagesager, der kan udtages til behandling med deltagelse af beskikkede medlemmer, jf. § 52 c, stk. 2, og § 59 a, stk. 3.</p> <p><i>Stk. 3.</i> ---</p>	<p>12. I § 80, <i>stk. 2, 2. pkt.</i>, ændres »§ 52 c, stk. 2, og § 59 a, stk. 3« til: »§ 52 c, stk. 1, og § 59 a, stk. 2«.</p> <p>13. I § 80, <i>stk. 2</i>, indsættes som <i>3. pkt.</i>: »Endelig skal udvalget rådgive Ankestyrelsen om behovet for opfølgning på Ankestyrelsens undersøgelser efter § 76 af kommunernes praksis og om generel formidling af og vejledning om Ankestyrelsens praksis.«</p>
<p>§ 87. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Social- og ældreministeren fastsætter regler om rådets sammensætning og opgaver.</p>	14. I § 87, <i>stk. 2</i> , ændres »og« til: »,« og efter »opgaver« indsættes: »og honorering«.
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 1287 af 28. august 2020, som ændret ved lov nr. 1060 af 30. juni 2020 og lov nr. 2216 af 29.</p>

	december 2020, foretages følgende ændringer:
<p>§ 32. --- <i>Stk. 2-5. ---</i> <i>Stk. 6.</i> Kommunalbestyrelsen sørger for træningsredskaber, kurser, hjælpere m.v., når forældrene træner et barn eller en ung i hjemmet. Kommunalbestyrelsens udgifter til træningsredskaber, kurser, hjælpere m.v. til det enkelte barn eller den enkelte unge må ikke overstige 500.000 kr. årligt. <i>Stk. 7. ---</i></p>	<p>1. I § 32 a, stk. 6, 2. pkt., ændres »500.000 kr.« til: »658.784 kr. (2021-niveau)«.</p>
<p>§ 41. --- <i>Stk. 2. ---</i> <i>Stk. 3.</i> Beløbet til dækning af de nødvendige merudgifter kan ydes, når de skønnede merudgifter udgør mindst 4.596 kr. pr. år (2015-niveau). Ydelsen fastsættes ud fra de skønnede merudgifter pr. måned og afrundes til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 100. <i>Stk. 4-5. ---</i></p>	<p>2. I § 41, stk. 3, 1. pkt., ændres »4.596 kr.« til: »5.145 kr.« og »(2015-niveau)« til: »(2021-niveau)«.</p>
<p>§ 42. --- <i>Stk. 2. ---</i> <i>Stk. 3.</i> Ydelsen fastsættes på baggrund af den tidligere bruttoindtægt, dog højst med et beløb på 31.936 kr. om måneden. Maksimumsbeløbet reduceres i forhold til den andel, de visiterede timer til tabt arbejdsfortjeneste udgør af den samlede arbejdstid. Der beregnes bidrag til pensionsordning, som udgør 10 pct. af bruttoydelser. Bidraget kan dog højst udgøre et beløb svarende til det hidtidige arbejdsgiverbidrag. Kommunen indbetaler efter reglerne i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension ATP-bidrag af hjælp til dækning af tabt arbejdsfortjeneste. Ydelsesmodtageren skal betale 1/3 af ATP-bidraget, og kommunen skal betale 2/3 af bidraget. <i>Stk. 4. ---</i></p>	<p>3. I § 42, stk. 3, 1. pkt., ændres »31.936 kr.« til: »32.671 kr. (2021-niveau)«.</p>
§ 45. ---	

<p><i>Stk. 2-4. ---</i></p> <p><i>Stk. 5.</i> Modtagerens udgifter til ledsagerens befordring og andre aktiviteter med tilknytning til ledsageordningen kan dækkes med et beløb på op til 663 kr. årligt. Beløbet ydes af kommunalbestyrelsen efter anmodning fra modtageren.</p> <p><i>Stk. 6. ---</i></p>	<p>4. I § 45, stk. 5, 1. pkt., og § 97, stk. 7, 1. pkt., ændres »663 kr.« til: »937 kr. (2021-niveau)«.</p>
<p>§ 55. ---</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p> <p><i>Stk. 4.</i> Kommunalbestyrelsen godtgør udgifter til kost og logi i forbindelse med formidlet døgnophold for børn og unge, når opholdet ikke er omfattet af takstfinansiering, jf. § 174, stk. 1. For første og andet barn eller ung placeret på samme sted udgør godtgørelsen 174 kr. pr. døgn pr. barn under 10 år og 186 kr. pr. døgn pr. barn eller ung over 10 år (2016-niveau). For tredje barn eller ung og derover placeret på samme sted udgør godtgørelsen 162 kr. pr. døgn pr. barn eller ung (2016-niveau) uanset barnets eller den unges alder.</p>	<p>5. I § 55, stk. 4, 2. pkt., ændres »174 kr.« til: »193 kr.«, »186 kr.« til: »206 kr.« og »(2016-niveau)« til: »(2021-niveau)«.</p> <p>6. I § 55, stk. 4, 3. pkt., ændres »162 kr.« til: »177 kr.« og »(2016-niveau)« til: »(2021-niveau)«.</p>
<p>§ 97. ---</p> <p><i>Stk. 2-6. ---</i></p> <p><i>Stk. 7.</i> Modtagerens udgifter til ledsagerens befordring og andre aktiviteter med tilknytning til ledsageordningen kan dækkes med et beløb på op til 663 kr. årligt. Beløbet ydes af kommunalbestyrelsen efter anmodning fra modtageren.</p> <p><i>Stk. 8-9. ---</i></p>	
<p>§ 100. ---</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Tilskud til nødvendige merudgifter kan ydes, når de sandsynliggjorte merudgifter udgør mindst 6.408 kr. pr. år svarende til 534 kr. pr. måned. Tilskuddet udgør et standardbeløb på 1.000 kr. pr. måned, hvis de sandsynliggjorte merudgifter er i intervallet 534 kr.-1.500 kr. om måneden, og et standardbeløb på 2.000 kr. pr. måned, hvis de sandsynliggjorte merudgifter er i intervallet 1.501 kr.-2.500 kr. om måneden. Kan borgeren dokumentere merudgifter på over 2.500</p>	<p>7. I § 100, stk. 3, ændres »6408 kr.« til: » 6.804 kr. (2021-niveau)«, »534 kr.« til: » 567 kr. (2021-niveau)«, »1.000 kr.« til: » 1.061 kr. (2021-niveau)«, »534 kr.-1.500 kr.« til: » 567 kr.- 1.592 kr. (2021-niveau)«, »2.000 kr.« til: » 2.123 kr. (2021-niveau)«, »1.501 kr.-2.500 kr.« til: » 1.593 kr.- 2.653 kr. (2021-niveau)«, og »2.500 kr.« til: »2.654 kr. (2021-niveau)«.</p>

<p>kr. pr. måned, ydes tilskuddet med et beløb svarende til de faktiske merudgifter.</p> <p><i>Stk. 4-5. ---</i></p>	
<p>§ 114. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Støtten efter stk. 1 ydes som et rentefrit lån inden for en ramme på 187.000 kr.</p> <p><i>Stk. 3-4. ---</i></p>	<p>8. I § 114, stk. 2, ændres »187.000 kr.« til: »199.000 kr. (2021-niveau)«.</p>
<p>§ 120. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Personer, som ikke er berettiget til plejevederlag efter stk. 1, får udbetalt 11.609 kr. månedligt i plejevederlag. Personer, som er berettiget til plejevederlag efter stk. 1, kan vælge i stedet at få udbetalt et plejevederlag som anført i 1. pkt. Plejevederlaget kan i dette tilfælde, jf. 1. og 2. pkt., ikke udbetales sammen med en anden offentlig forsørgelsesydelse. Hvis flere personer deles om plejeopgaven, nedsættes beløbet svarende til den pågældendes forholdsmæssige andel af plejeopgaven.</p> <p><i>Stk. 3-4. ---</i></p>	<p>9. I § 120, stk. 2, 1. pkt., ændres »11.609 kr.« til: »16.440 kr. (2021-niveau)«.</p>
<p>§ 174. ---</p> <p><i>Stk. 2 ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Social- og ældreministeren fastsætter regler om takstberegningen, herunder om grundlaget for beregningen, om hvilke ydelser og tilbud efter loven der er omfattet af stk. 1, og om, hvornår stk. 1 kan fraviges.</p> <p><i>Stk. 4-6. ---</i></p>	<p>10. I § 174, stk. 3, indsættes efter »efter loven«: »og hvilken sundhedsfaglig behandling efter sundhedsloven«.</p>
<p>§ 176. I de tilfælde, hvor udgifterne til hjælp og støtte efter loven for en person under 67 år i en konkret sag overstiger 830.000 kr. årligt (2020-niveau), refunderer staten 25 pct. af den del af kommunens udgifter, som ligger over dette beløb. For den del af udgifterne, der overstiger 1.630.000 kr. årligt (2020-niveau), udgør statsrefusionen 50 pct. For den del af udgifterne, der overstiger 2.050.000 kr. årligt (2020-niveau), udgør statsrefusionen 75 pct.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for summen af en</p>	<p>11. I § 176, stk. 1, 1. pkt., ændres »830.000 kr. årligt (2020-niveau) « til: »850.000 kr. årligt (2021-niveau)«, i 2. pkt. ændres »1.630.000 kr.kr. årligt (2020-niveau)« til: »1.660.000 kr. årligt (2021-niveau)« og i 3. pkt. ændres »2.050.000 kr. årligt (2020-niveau)« til: »2.090.000 kr. årligt (2021-niveau)«.</p>

<p>kommunes udgifter til hjælp og støtte efter loven for børn og unge under 18 år og udgifter til hjælp og støtte efter §§ 76 og 76 a for unge i alderen 18-22 år, når de pågældende børn og unge tilhører samme husstand.</p> <p><i>Stk. 3.</i> ---</p>	<p>12. I § 176, <i>stk. 2</i>, indsættes som <i>2. pkt.</i>: »I udgifterne efter 1. pkt. indgår kommunens udgifter til foranstaltninger efter § 13, <i>stk. 1</i>, nr. 3-9, §§ 14-17 og 32 i lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet«.</p>
<p>§ 182. Det beløb, der er nævnt i § 41, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2016.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Det beløb, der er nævnt i § 32 a, <i>stk. 6</i>, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2009.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Det beløb, der er nævnt i § 42, <i>stk. 3</i>, reguleres en gang årligt pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket en tilpasningsprocent for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2021.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Det beløb, der er nævnt i § 45, <i>stk. 5</i>, og § 97, <i>stk. 7</i>, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2006.</p> <p><i>Stk. 5.</i> De beløb, der er nævnt i § 55, <i>stk. 4</i>, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2017.</p> <p><i>Stk. 6.</i> De beløb, der er nævnt i § 100, <i>stk. 3</i>, reguleres en gang årligt den 1.</p>	<p>12. I § 182, <i>stk. 1, 2. pkt.</i>, § 182, <i>stk. 2, 2. pkt.</i>, § 182, <i>stk. 3, 2. pkt.</i>, § 182, <i>stk. 4, 2. pkt.</i>, § 182, <i>stk. 5, 2. pkt.</i>, § 182, <i>stk. 7, 2. pkt.</i>, og § 182, <i>stk. 9, 2. pkt.</i>, ændres »Beløbet« til: »Det beløb, der fremkommer efter regulering,«.</p> <p>13. I § 182, <i>stk. 1, 3. pkt.</i>, ændres »2016« til: »2022«.</p> <p>14. I § 182, <i>stk. 2, 3. pkt.</i>, ændres »2009« til: »2022«.</p> <p>15. I § 182, <i>stk. 3, 3. pkt.</i>, ændres »2021« til: »2022«.</p> <p>16. I § 182, <i>stk. 4, 3. pkt.</i>, og § 182, <i>stk. 9, 3. pkt.</i>, ændres »2006« til: »2022«.</p> <p>17. I § 182, <i>stk. 5, 3. pkt.</i>, ændres »2017« til: »2022«.</p>

<p>januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbene afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2019.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Det beløb, der er nævnt i § 114, stk. 2, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 1.000.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Det beløb, der er nævnt i § 118, stk. 2, reguleres en gang årligt pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket en tilpasningsprocent for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det beløb, der fremkommer efter regulering, afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang pr. 1. januar 2006.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Det beløb, der er nævnt i § 120, stk. 2, reguleres en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste kronebeløb. Reguleringen foretages første gang pr. 1. januar 2006.</p> <p><i>Stk. 10.</i> ---</p> <p><i>Stk. 11.</i> Beløbene i §§ 176 og 176 a reguleres en gang årligt den 1. januar, første gang pr. 1. januar 2013, med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbene afrundes til nærmeste 10.000 kr.</p>	<p>18. I § 182, stk. 6, 2. pkt., og § 182, stk. 11, 2. pkt., ændres »Beløbene« til: »De beløb, der fremkommer efter regulering,«.</p> <p>19. I § 182, stk. 6, 3. pkt., ændres »2019« til: »2022«.</p> <p>20. I § 182, stk. 7, indsættes som 3. pkt.: »Reguleringen foretages første gang den 1. januar 2022.«</p> <p>21. I § 182, stk. 11, 1. pkt., ændres »2013« til: »2022«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 3</p> <p>I lov nr. 1705 af 17. december 2018 om bekæmpelse af ungdomskriminalitet foretages følgende ændring:</p>
	<p>1. Efter § 54 indsættes:</p> <p>»§ 54 a. Kommunen afholder endeligt udgifter til foranstaltninger iværksat i</p>

	<p>henhold til afgørelser truffet efter denne lov.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Social- og ældreministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler om betaling for ophold i delvis lukkede døgninstitutioner, delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, når opholdet sker i henhold til en afgørelse truffet af Ungdomskriminalitetsnævnet, jf. §§ 15-17.«</p>
--	---